

Zvonimir

NAPISANA I NENAPISANA TEOZOFIJA

Izvadci iz predavanja održanih u krugu «Sklad» Zagreb od 1975-1976 god.

SADRŽAJ :

- 1.DREVNA MUDROST ILI TEOZOFIJA
- 2.TEOZOFIJA NEPOSREDNIH UČENIKA H.P. BLAVATSKY
- 3.POSREDNA I NEPOSREDNA METODA ISTRAŽIVANJA
- 4.POSMRTNI ŽIVOT KAO TRENING UČENIŠTVA
- 5.ŠTO KAŽE TEOZOFIJA O TOME
- 6.TRI FREKVENCIJE MISAONIH VALOVA
- 7.ASPIRANTI I UČENICI U DEVAHANU
- 8.KORISTIMO SE ISKUSTVOM ONIH KOJI SU OSTAVILI FIZIČKO TIJELO
- 9.SAN I PRIJENOS SVIJESTI
- 10.IZGRAĐIVANJE TIJELA I KARAKTERA POMOĆU ODREĐENOG MIŠLJENJA
- 11.MENTALNA ESENCIJA I STVARALAČKI ČIN MIŠLJENJA
- 12.MISLITI TO JE VELIKA ODGOVORNOST
- 13.ASIMILACIJA ENERGIJE I STVARALAČKO ODAVANJE ENERGIJE
- 14.TEOZOFIJA JE UNIVERZALNA JOGA SVEJEDINSTVA

DREVNA MUDROST ILI TEOZOFIJA

Teozofija je Drevna ili Prastara Mudrost koju su još poznavali stari Indijci, a u Egipat je dospjela iz Atlantide.

Iz starih vremena očuvani su nam neki njeni fragmenti o ostacima vrlo starih kultura Azije i Amerike. Najveći broj pisanih podataka nalazimo danas u starim rukopisima, u knjigama veda, upanišada i drugih starih djela znatne književne vrijednosti, a ponešto i u «knjigama smrti» Egipta i Tibeta.

Srž Drevne Mudrosti prenosila se usmeno od Učitelja na učenika.

U svakoj pojedinoj epohi tog dugog vremenskog razdoblja pojedincima je predavano sve više tog božanskog znanja, znanja kojeg su posjedovali samo »bogovi«. U narodu su bogovima zvani oni rijetki pojedinci koji su posjedovali vrhunsko znanje i nadfizičke moći.

Jedan manji broj ljudi koji su bili sposobni shvatiti ovu Božansku Mudrost, bili su posrednici između tih «bogova» i običnih ljudi. Bili su to svećenici Atlantide, sveti rišiji u centralnoj Aziji, te razni jogiji, teurzi i magi.

Neke od ovih starih teurga i maga koje poznajemo iz povijesti, upoznali smo u teozofskoj literaturi ponovno pod imenom adepta ili Majstora.

Teozofija u prijevodu znači Božanska Mudrost ili Mudrost bogova.

Prema teozofskim pojmovima, Teozofija je Mudrost koju počinje shvaćati naša svijest kada se «probudi» na buddhičkoj razini.

Glavni prenosilac ove Božanske Mudrosti sa buddhičke razine u ovaj svijet je Mahaguru ili Veliki Učitelj, na istoku nazvan Bodhisatva, a u teozofskoj literaturi Učitelj Svijeta.

Adepti daju ovoj Velikoj svijesti ime - Učitelj deva i ljudi, Maitreya, dok je na zapadu poznat kao – Učitelj anđela i ljudi.

Svi adepti koje poznamo kažu za sebe da su samo «prah» pod Njegovim nogama. Tako je velika razlika između Njega i njih.

Inkarnacija ovog Velikog Učitelja je inkarnacija Avatara, koji se nekoliko puta pojavljivao u povijesti čovječanstva.

Nažalost, Teozofija i sva sveta pisma Istoka i Zapada, samo djelomično prenose ovu napisanu Mudrost Bogova. Najveća je zapreka tome sam intelekt, odnosno mozak čovjeka. Teozofija se danas prenosi u drugačijem obliku nego sveta pisma prošlosti, iako je nutarnji sadržaj uvijek isti.

Teozofija budućih vjekova bit će opet napisana na drugi način iako potpuno istog sadržaja.

Govor ili pismo je materijalizirana misao, dok je sama misao materijalizirana božanska spoznaja. Kako čovjek napreduje u razvoju svoje svijesti, tako se mijenja i usavršava oblik pomoću kojega se «dolje» prenosi ta Božanska Mudrost.

*Dvojica adepta odlučili su polovicom prošlog stoljeća da se Zapadu preda jedan dio ove **Drevne Mudrosti**, koju su primili od svog Višeg Učitelja, Mahagurua ili Učitelja Svijeta, koji je na Zapadu poznat pod imenom KRIST.*

Sve što je napisano na Istoku ili na Zapadu, svako sveto pismo, namijenjeno je pismenom čovjeku, odnosno onome koji ima sposobnost mišljenja i koji je intelektualno razvijen.

Obično kršćani na Zapadu često ističu da je Teozofija previše intelektualna. To ona možda i jest, obzirom da je namijenjena onima koji ponešto imaju razvijen intelekt ili viši um. Ovakvih ljudi danas je u postotku malo, ali će ih tokom idućih vjekova biti sve više i više.

No, osim ovog višeg uma, potrebno je imati nešto i intuicije ili buddhičkih svojstava, da bi se «osjetila» prava vrijednost Teozofije ili Drevne Mudrosti. Školovani čovjek na Zapadu ne mora posjedovati i viši um, a kamoli intuiciju. Zato i postoje razlike između intelektualaca i spiritualnih ljudi.

Svojstvo višeg uma označuje se često kao sposobnost sinteze, sposobnost rasuđivanja ili razlučivanja bitnog od nebitnog. To je povezivanje istih činjenica u jednu skladnu cjelinu, kao i sposobnost uočavanja istih.

Činjenice, to su apstraktni pojmovi.

Misli su svojstvo nižeg uma, odnosno analitičkog uma. One su kao boje, koje nastaju iz prizme, kada je bijela sunčeva zraka prošla kroz nju.

I same boje su svjetlo, samo diferencirano, dok je zraka svjetla ono prvotno izvorno svjetlo..

Sa buddhičke razine izvire Svjetlo Istine, izvire iz Mahagurua ili Krista, probija se kroz viši um (manas ili kauzal) i raspršuje se u bezbroj boja ili misli u nižem umu (intelektu), dok se na fizičkoj razini manifestira kroz mozak.

Što čovjek više napreduje u svojoj fizičkoj i spiritualnoj evoluciji, što se čovječja svijest više širi, to je sve više u stanju približiti se Izvoru Istine.

Danas postoje razna naučavanja i sva su više ili manje bolja ili lošija tumačenja Drevne Mudrosti.

Teozofija je jedna od njih.

Dva adepta koji su predali Teozofiju svijetu, uzeli su u zadatak da zahvate što veće područje sveobuhvatnog znanja, proisteklog iz spiritualnih pojmova i ideja, Izvora Istine.

Mnoge spiritualne grupe i škole zadovoljavaju se studijem i prakticiranjem samo pojedinih dijelova te Velike Istine, dok se Teozofija raširila preko ogromne površine tog Transcendentalnog Znanja.

Teozofiju je zbog toga teško prihvatiti samo intelektom. Mnogi to pokušavaju i na kraju odustanu zbog velikog napora, koji mora izdržati mozak, kao i zbog vremenski dugog, teškog i ozbiljnog studija, koji je nužno potreban.

Ali postoji izvjestan broj ljudi, koji su u nekim svojim prošlim životima razvili nešto od svojstava iznad instrumenta intelekta pa čak i instrumenta višeg uma.

To je svojstvo trenutne spoznaje ili intuicije.

Čovjek tada jednostavno «zna» ili «osjeća» da je Teozofija dobra i vrijedna, iako nije u stanju da ju sebi i drugima protumači riječima, razumije mozgom ili napiše.

.....0.....

Dva adepta su preuzela zadatak da pomognu Velikom Graditelju Manuu u izgradnji pojedinih sekvenci Velikog Puta Čovječanstva. To je Put fizičke i spiritualne Evolucije.

Prije svake gradnje postoji Projekt. Ovaj Projekt je zamislio Logos (Stvoritelj, Prvi Pokretač, Demiurg,) a teozofi ga zovu Planom Evolucije.

Pomagači u izgradnji tog Velikog Plana su Veliki Inženjeri koji počnu skupljati «materijal».

Taj materijal su ljudi, odnosno njihovi egoi ili njihove Više Svijesti.

Dva adepta, poznata u teozofskoj literaturi pod imenima M.M. i M.K.H. preuzeli su dužnost da izgrade jedan dio tog Velikog Puta Evolucije, a što je razdoblje od nekoliko desetaka tisuća godina, koje će početi u 27-om stoljeću na dalje.

Za taj svoj posao Oni su počeli okupljati ljudski «materijal» već davno, davno prije. Pojedini egoi, koji su se kroz dugi niz svojih prošlih inkarnacija vježbali u Njihovoj prisutnosti, danas su Njihovi učenici.

Kratko rečeno, svi oni koji imaju u sebi samo trunak buddhičkog svojstva ili intuicije, ulaze danas u popis «građevnog materijala» koji je ovim adeptima potreban, da kroz određeno vrijeme započnu izgradnju njihove dionice Velikog Plana.

Većina ovih ljudi sa više ili manje razvijenom intuicijom, najradije se okuplja unutar Teozofskog Društva ili samostalno studiraju Teozofiju:

Među teozofskim aspirantima i teozofima radi toga susrećemo najraznolikije tipove ljudi, koji su na raznim stupnjevima razvoja ovog novog svojstva, sa više ili manje razvijenim svojstvima nižeg, analitičkog (konkretnog) uma, kao i sa više ili manje izraženim apstraktnim sposobnostima (viši um, sinteza, apstraktni pojam, ideja).

Kako će izgradnja tog dijela Velikog Plana trajati kroz relativno dugo vrijeme, normalno se očekuje da će još tokom idućih nekoliko stoljeća neki pojedinci razvijati potrebna svojstva. Tako će i oni ući među prve «teške» radnike, koji trasiraju teren buduće Izgradnje.

Ti prvi «radnici» su *pioniri* budućih civilizacija i epoha.

.....0.....

Spomenuto je, da Projekt ili Veliki Plan već postoji.

Svaki posao treba odnekuda započeti.

Dvojica velikih adepata počeli su s onim materijalom koji im je bio na raspolaganju u vrijeme tog početka.

Tako je ispalo da je prvi vjesnik novog doba, novog shvaćanja bila H.P. Blavatsky.

Njene dobre osobine bile su upravo one, koje su trebala dvojica velikih inženjera. Od više njih, koji su bili na tom prijemnom ispitu, bila je izabrana baš H.P. Blavatsky.

Zato je H.P. Blavatsky prozvana **Lučonošom** novog doba.

Nažalost, ona je imala i neka manje poželjna svojstva, ali je jasno da ona nisu ni najmanje smetala njenom izboru. Ove njezine «negativnosti» čak su pozitivno iskorištene u psihološkom i pedagoškom smislu. Bile su naime uzrok selekcije kod mnogih kolebljivih članova, onih sa nedovoljno izraženim kvalifikacijama za neposrednu budućnost, kvalifikacije koje su prije spomenute.

Školovanje i pripremanje H.P. Blavatsky počelo je u ovu svrhu, već od njene najranije mladosti. Korisno je da se pažljivo pročita njena biografija i da se otkriju «nevidljive niti» u tom njenom životu, niti koje vode u današnje vrijeme potkraj 19. stoljeća, a i mnogo, mnogo dalje.

H.P. Blavatsky nije mogla ni vremenski ni prostorno sama obaviti ovaj veliki posao, koji su joj Oni namijenili, iako je ona taj posao dobrovoljno preuzela sa neviđenim žarom i predanošću.

Ona je relativno malo napisala, obzirom na broj knjiga. Ali ono što je napisala je temelj naučavanja Teozofije.

Pisanje knjige o Istini, Drevnoj Mudrosti postalo je aktualno tek u drugoj polovici 19. stoljeća, kada se pojavio u čovječanstvu jedan dosta velik broj ljudi, koji su bili sposobni da je studiraju, da njena naučavanja provedu u svoj dnevni život.

Veliki broj učenika ili kandidata za učeništvo, zahtjeva veliki broj kvalificiranih učitelja, a ovih nema dovoljno.

Zbog toga su napisane knjige počele zamjenjivati takve učitelje spiritualne znanosti.

Čak i danas, kraj velikog broja lažnih učitelja pa i onih dobrih, *knjiga je najbolje sredstvo za uvod u učeništvo.* Uz knjigu, aspirant se može u potpunom miru udubiti u predmet svog studija, čak bolje nego da se nalazi u nekom ašramu.

Istina je, da se u prisutnosti učitelja ili neke više spiritualno razvijene osobe, učenik mijenja do izvjesne mjere, jer učiteljeva aura djeluje stimulatивно na razvoj svih njegovih tijela.

Ovakva stimulacija je korisna samo u izvjesnim vremenskim razdobljima učeništva. Kad bi bila stalna, ne bi se nikad dovoljno razvila samostalnost. A samostalnost je jedna od najvažnijih kvalifikacija učenika.

Nije učenik onaj koji ima učitelja, već onaj tko je sam svojim naporima i dugim traženjem stavio sebe u poziciju da stupa stazom učenja.

Pravi učitelji, adeпти ili majstori budno prate svaki korak takvog aspiranta i samo povremeno dolaze u kontakt s njim na višim razinama svijesti.

U budnom stanju, u fizičkom tijelu, učenik najčešće ne zna ništa o tim kontaktima. Za njega je tako i bolje da nema iznad sebe autoritet i da je prividno prepušten samom sebi..

U našoj Višoj Svijesti mi znamo mnogo više toga, nego što ovdje u fizičkom tijelu i slutimo. Međutim, evolucija na Stazi Učenja se sastoji prvenstveno u tome, da u našoj budnoj svijesti svladamo sve zapreke, kušnje i navike koje nam ometaju izražavanje te naše unutarnje spoznaje.

Ono što je «gore» (unutra) mora se izraziti «dolje». To je Plan Evolucije.

TEOZOFIJA NEPOSREDNIH UČENIKA H.P. BLAVATSKY

H.P. Blavatsky bila je dakle u ono vrijeme najsavršeniji posrednik, prenosilac i donositelj Velikih Istina, koje su adeпти željeli predati tadašnjem čovječanstvu, sve više «žednom» Istine.

Mnogi su je zbog toga nazvali Svjetlonoša ili Lučonoša.

Univerzalna u poznavanju svih okultnih znanja, moći i tajna, ali istodobno sputana i nekim ograničenjima, navikama i bolestima, bila je gotovo u nemogućnosti prenijeti sve te Velike Istine u vidljivu pismenu formu.

Mnogo je više ona predala svojim neposrednim učenicima.

H.P. Blavatsky imala je veći broj «učenika», a među njima su bili najistaknutiji A. Besant i C.W. Leadbeater.

Ovo dvoje njezinih najvažnijih učenika trebala su prema planovima dvojice adeпта, proširiti i razraditi u detalje cijelu njezinu Teozofiju, koju je ona predala svijetu samo u glavnim obrisima.

Mi ne znamo i nećemo nikada znati što su sve slušali usmeno od nje ovo dvoje njenih učenika, ali pažljivi studij njihovih djela ostavlja jedan utisak. *Oni su sa velikim žarom i marljivošću nastojali protumačiti Teozofiju, koju su preko nje dala svijetu dvojica adeпта.*

C.W. Leadbeater je za tu svrhu naročito treniran kroz duže vrijeme od jednog Majstora Osnivača, da bi teozofske knjige koje će napisati, što egzaktnije objasnile Teozofiju.

A. Besant imala je izvanredni prirodni dar za ovakva istraživanja i dvoje učenika su marljivo i studiozno međusobno uspoređivali svoja istraživanja.

Rezultat njihovog obimnog rada kroz nekoliko decenija je obimna teozofska literatura, koju su još dopunili i drugi njeni učenici, među kojima se ističu A.P. Sinnett, J.Q. Judge, Mabel Collins, Alice Bailey. Iza njih su kasnije slijedili C. Jinarajadasa, E. Gardner, E. Preston, Clara Codd i još danas živeći G.

Hodson. Ovaj posljednji je na neki način nastavio istraživačku liniju kako su to radili A. Besant i C.W. Leadbeater, jer posjeduje prirodenu vidovitost, te je na tom polju egzaktn kao i ovo dvoje.

POSREDNA I NEPOSREDNA METODA ISTRAŽIVANJA

Većina ranih istraživača otkrivala je detalje Teozofije direktnim promatranjem uz pomoć velikih nadsjetilnih ili psihičkih sposobnosti. Većina kasnijih istraživača detalja Teozofije, koristila se indirektnim metodama pomoću komparativnog studija već napisanih teozofskih knjiga te naučnih otkrića tokom 20-tog stoljeća.

Ova metoda komparacije nastaviti će se vjerojatno još neko vrijeme, jer će Teozofija biti prikazivana pedagoškim načinom. Skraćeni i lako shvatljivi tekst bit će bogato opremljen ilustracijama, dovtljivim dijagramima i učilima.

Iznašanje Teozofije dobit će postepeno jedan nastavni oblik

Vrhunac ove metode biti će dostignut, kada se pojavi jedan dovoljan broj nastavnika Teozofije, koji će moći demonstrirati okultne istine raznim materijalizacijama.

Nauka je već učinila prvi korak u pedagoško-nastavničkom smjeru, jer su današnje školske knjige sve bogatije ilustracijama. Istodobno parapsihologija prodire u sveučilišne katedre i za sada samo klasificira fenomene kao što su: telepatija, telekineza, prekognicija te kirilijanovo snimanje.

Vjerojatno već početkom drugog stoljeća ljudi neće više samo raspravljati o realnosti nadčulnih fenomena i aktivnosti one više ljudske svijesti, već će početi otkrivati prirodne zakone iz tih danas još tajanstvenih pojava.

Egzistiranje svijesti i izvan fizičkog tijela neće više biti nedokazana hipoteza, već dokazana činjenica. Isto tako, nastavak ljudske egzistencije iza smrti fizičkog tijela, reinkarnacija i karma, istinita prošlost i budućnost čovječanstva, te postojanje Onih koji su brže napredovali u evoluciji itd., neće biti stvar raspravljanja i polemiziranja, već više-manje dokazana činjenica.

Da li će se poznavanje svega toga i dalje zvati Teozofija u tom svijetu skore budućnosti, to je najmanje važno.

Bitno je to, da je Teozofija dala impuls čovječanstvu da se trgne i krene tim putem upoznavanja Istine o Životu.

Oni koji su nesebično predali svijetu ovu Drevnu Mudrost, ne traže slavu ni priznanje i prema tome neće je tražiti niti njihovi eksponenti u ovom fizičkom svijetu, njihovi neposredni učenici o kojima se pisalo u ovom poglavlju.

POSMRTNI ŽIVOT KAO TRENING UČENIŠTVA

(Pripremimo se za ono sutra)

Bolest, koja vodi do smrti je vrijeme koje je ispunjeno intenzivnim pripremama za odlazak u jednu sasvim novu okolinu, u jedan novi život i dom.

Mi smo žalosni kad nam se udaje kćerka ili odlazi od kuće sin nakon vjenčanja. No, mi se istodobno radujemo, jer oni oboje ispunjavaju jedan važan dio svog životnog poziva i prelaze u novu fazu svog života u kojoj će se pokazati rezultat našeg odgoja, našeg truda oko njihovog školovanja ili osposobljavanja za samostalni život.

Ako plačemo kod njihovog odlaska, onda je to zbog naše sebičnosti, jer mi gubimo stalnu prisutnost svojih dragih. Mi smo ih do sada smatrali svojim.

Ako se veselimo njihovom novom životu, tada smo nesebični. Tada je to naša nesebična ljubav prema njima.

Život, odnosno evolucija nas neprestano upućuje čak sili, da razvijamo nesebičnost u svemu do njenog punog izražaja.

Ne postoji samo nesebična ljubav i nesebična pobožnost, nesebična težnja za znanjem, studijem i mudrošću, nesebična sreća zbog zajedničkog i ugodnog života sa našim dragima i bližnjima.

ŠTO O TOME GOVORI TEOZOFIJA?

Osnovno promatranje Teozofije je Č o v j e k.

Čovjek se još razvija. On će tek postati čovjek.

Potrebno je spoznati evoluciju Čovjeka, njegove etape na tom putu kao i zakone ili pravila po kojima se on uspinje do krune razvoja, koja se zove «potpun čovjek» ili kako to na Istoku kažu – Adept (savršen čovjek).

U čovjeku se očituju dvije evolucije, fizička i duhovna (spiritualna).

Po Teozofiji fizička evolucija se zove involucija ili silazak u materiju, dok je spiritualna evolucija vraćanje u stanje čiste Svijesti ili očitovanja Duha.

Na putu Evolucije djeluje više snaga ili energija i one nastoje uvijek biti u ravnoteži.

Ovu ravnotežu pokrenutih ili aktivnih snaga predstavlja Zakon ravnoteže, Zakon uzroka i posljedica, Zakon karme.

Zakon ravnoteže ili zakon uzroka i posljedica, očituje se na ovim fizičkim razinama. Na fizičkoj razini mi ga zovemo – mehanički zakon akcije i reakcije.

Kroz eone evolucije, latentne sposobnosti Duha ili Svijesti sve se više očituju kroz nebrojena ponavljanja.

Svaki čovjek za sebe, svaka Svijest ili Monada, bezbroj puta ponavlja silazak i uspon, tj. involuciju i evoluciju.

Involucija je isto što i manifestiranje Svijesti (manvantara), dok je evolucija produhovljavanje Svijesti ili povratak u pralayu.

Da bi shvatili cijeli evolutivni proces, koji se očituje u «silasku» potpuno je dovoljno pratiti čovjeka na njegovom putu kroz jednu njegovu inkarnaciju.

Čovjek je trajno prisutan samo na višem mentalu ili kauzalu.

Odavde se on «spušta» u inkarnaciju, obavlja materijom nižih razina, dobiva mentalno, astralno i fizičko tijelo, a onda ih ponovno ostavlja. On se trajno vraća svome domu.

Ove čovjekove manifestacije i demanifestacije vode ga stepenicu po stepenicu po njegovom Putu razvoja do Čovjeka.

Potrebno je prosječno 700 inkarnacija, dok čovjek počinje razumijevati taj svoj put evolucije, a onda mu je potrebno oko 70 inkarnacija da spozna zakone razvoja i nastoji po njima živjeti, odnosno uskladiti s njima svoju životnu aktivnost.

Tih 70 inkarnacija je vrijeme kada svjesno surađuje sa zakonima evolucije. Najprije počinje kao kandidat ili aspirant, zatim postaje učenik na probi, pa niži učenik. Zadnjih 7 života on zahvaća stupnjeve Posvećenih ili Upućenih.

Kako god bilo nevažna jedna inkarnacija od onih prvih 700, svaka je za sebe jedan ubrzani put cjelokupnog razvoja od početka do kraja.

Početak počinje nastajanjem jedne Monade.

Uzmite u ruku žir, sjemenku velikog hrasta, to je Monada u svom manifestiranom obliku.

U žiru «spava» sva ogromna snaga hrasta, zato jer još nije probuđena, još nije aktivna.

Na monadičkoj razini (anupadaka), u domu Monade, postoji dovoljno «topline» da sjemenka proklija. Ova toplina zove se Božanska Ljubav.

Monada-sjemenka ne reagira još na valove ove topline, njene vibracije ili titraji su za nju prebrzi.

Ona se zato spušta na niže razine da osjeti toplinu, koja će aktivirati njenu «klicu».

Na fizičkoj razini ona tek prvi puta osjeti «toplinu» uslijed trenja s krutom materijom.

.....0.....

TRI FREKVENIJE MISAONIH VALOVA

Postoje tri vrste misaonih valova koje se međusobno razlikuju po jačini i frekvenciji (brzini titraja ili vibracija).

Sa fizičkog gledišta najjače i najlakše prihvatljive su misli koje preraduje (transformira) mozak.

Misli u mozgu zahtijevaju više energije da bi se pokrenule na titranje i sinkrono vibriranje, atoma i molekula (neuroni mozga).

Manje energije zahtijevaju misli koje se očituju kroz astralno, a najmanje kroz mentalno tijelo.

Iznad toga nema misli, već postoje samo pojmovi, ideje uvijek sa prisutnom nekom radosti.

«Razgovor» duša ili Svijesti u kauzalnom tijelu to su «misli» i «govor» na nižem mentalu.

Fizički govor (sa mislima) stvara valove (vibracije) u uzduhu i dokazano je da vibracije npr. pjevanja mogu stvoriti različite figure na pločama sa specijalnom prašinom.

Australci (aboridani), također «razgovaraju», no najtipičniji astralni govor je kod Kama Deva. Oni ne «čuju» govor, oni ga gledaju (vide). Njihov govor «piše» znakove, forme i boje u okolnoj astralnoj materiji i oni ga jednostavno «čitaju», oblikujući ga u neku vrstu slikovnog pisma. (G.Hodson).

Na nižem mentalu Rupa Deve još izrazitije govore na takav način, samo što je tamo manje formi, a više boja i raznih zraka obojenog svjetla.

Sada je jasno zašto kažu vidoviti istraživači života na astralu, da je tamo mišljenje pojedinca mnogo šire, opsežnije i potpunije nego ovdje. Tamo se lakše misli, jer u njih treba uložiti manje vremena i energije.

Prema ovome proizlazi da misli ne postoje samo u mentalnom tijelu, već i u astralnom i fizičkom.

Po opisivanju devahanskog života, poslije druge, astralne «smrti», na mentalu nema nijedne sebične, zle i ružne misli.

Međutim, viši astral je prilično obojen sebičnošću, a niži astral ružnoćom i vulgarnošću. Na astralu su moguće i plemenite (nesebične) misli, isto kao i u fizičkom tijelu.

Tako jedna čista nesebična misao na astralu može ako je relativno slaba, izazvati «jeku» u «astralnom» mozgu» i u fizičkom. To je onda jeka jeke. Astralna jeka može ispasti nejasna, rastrgana, modificirana na razne načine, tako da rezultat bude prilično različit od prvotne misli u koju je uloženo malo neškolovane misaone energije.

U fizičkom mozgu rezultat te «jeke» može biti još iskrivljeniji, jer mogu indukcijom biti probuđena razna sjećanja pohranjena u mozgu od prethodnih sličnih misli (misli iste grupe).

Koncentracija misli i koncentrirano meditativno razmišljanje o jednoj stvari, razvija mišljenje. To znači u stvari da se treningom osposobljavamo snažno misliti tj. stvarati jake i snažne misli u astralnom i mentalnom tijelu.

Kada to uspijemo, tada smo u stvari razvili misaonu astralnu i mentalnu aparaturu u ta dva tijela, pa će se tada kroz njih moći očitovati sve više idejnih impulsa ili intuicijskih spoznaja (otkrivenja).

Da tako nisu izgrađeni svi astralni i mentalni «releji», genijalne ideje i intuicijska otkrića se ne bi mogla očitovati.

Koncentracija i meditacija izgrađuju izvjesne releje najprije u eteričnom dijelu mozga, a onda u fizičkim stanicama.

Mozak može i sam «misliti» za vrijeme noći, kada napuštamo fizičko tijelo. Kroz mozak prolaze razni bioelektrični impulsi, koji izazivaju na određene vibracije pojedine stanice u kori mozga. Ti impulsi izazivaju pamćenje tih stanica.

Impulsi koji prolaze kroz mozak dok tijelo spava su dvojaki. Jedni su bioelektrični impulsi u samom mozgu prouzročeni inercijom, ako smo intenzivno mislili neko vrijeme prije spavanja. Drugi impulsi su misli drugih ljudi kojima je ispunjena okolna atmosfera, a prodrle su u naš mozak.

Količina tuđih misli je daleko veća od impulsa koji nastaju u samom mozgu.

Da b i nam se omogućilo čisto i potpuno sjećanje na astralno noćno putovanje, moramo najprije posjedovati jake, snažne i koncentrirane misli u astralnom tijelu. To je zato, jer će njihova koncentrirana energija biti dovoljno jaka da «izbriše» momentalne misli koje se nalaze u mozgu u momentu našeg vraćanja u tijelo, odnosno u času buđenja.

Buđenje se odnosi samo na fizičko tijelo, dok je to za našu svijest samo prebacivanje astralne budnosti u fizičku. Slično se događa kad fokus gledanja mijenjamo prebacivanjem pogleda sa jednog udaljenog predmeta na neki veoma bliski predmet.

Budnost se dakle odnosi samo na usmjeravanje pažnje ili koncentracije na neko područje djelovanja svijesti. Ako imamo jake i snažne misli u astralnom tijelu neposredno prije buđenja fizičkog tijela, a nemamo već izgrađene određene stanice-releje, neće uspjeti prijenos u fizički mozak. Ako su releji u mozgu samo djelomično izgrađeni, tada nastaje miješanje astralnog sjećanja (misli) sa mislima koje već postoje u mozgu. To je najrašireniji slučaj i očituje se kod velikog broja ljudi. To su njihovi neobični snovi.

Ako je aspirant ili učenik već razvio ove releje, onda će energija nadolazećih misli biti dovoljno jaka da «izbriše» sve misli koje su tamo postojale u času buđenja. One se neće prenijeti potpuno jasno, jer će asocijacijom ili indukcijom izazvati komplementarne slike sjećanja.

Tako će prvi doživljaj biti više ili manje obojen i oslikan nečim što gotovo i nema veze sa dolazećim sjećanjem.

Učenik će morati uložiti mnogo truda i napora da dešifrira pravo značenje tako formiranog sjećanja u mozgu, u času ulaženja u tijelo, kod buđenja.

Dok smo u fizičkom tijelu, mi smo često lijeni misliti ono što hoće naša svijest. Tada je mozak slobodan za mišljenje, po svojoj navici ili je probuđen nekom željom, nekom misli.

Evo za usporedbu jedan primjer. Jašući na konju mi smo izbili iz šume na proplanak i ugledali predivan zalaz sunca. Zahvatilo nas je neizrecivo oduševljenje i razdragani najednom pogledali bi svog konja s kojim bismo željeli podijeliti ovo oduševljenje, jer smo s njim skoro nerazdvojni na našem putovanju. Tada razočarano ustuknemo, jer konj ne vidi prekrasni zalaz sunca, ne divi se bogatstvu boja i oblika, on jednostavno pase sočnu travu.

Mi smo u stvari «vozači» naših vozila ili vehikla, ali vrlo loši. Ove strojeve smo doduše stavili u pokret sami. Oni idu kuda hoće, po svojoj volji ili kuda ih put nanese.

Učenik mora naučiti savršeno upravljati ovim vehiklima da bi bio pređen određeni Put, kojega je programirala viša inteligencija u nama, naša nadsvijest ili Monada.

Pokretanje misli u mozgu zahtijeva veći utrošak naše vitalne energije. To je fizička energija. Manjak ove energije uzrokuje odvajanje astralnog tijela od fizičkog. Vitalna elektromagnetska energija, koja povezuje ova dva tijela prilično oslabi, ako je budnost tj. aktivnost u fizičkom tijelu suviše duga.

Pospanost je dakle slabljenje te energije ili početak lakšeg odvajanja astralnog tijela od fizičkog. Fizičko tijelo spavanjem nadoknađuje svoj manjak vitalne energije. Prana se transformira ulazeći u sve grublje i grublje čestice fizičkih podrazina. Ova transformacija je u stvari promjena frekvencije, vibracija u jedinici vremena.

Na isti način kako se stanje visokog napona pretvara u stanje niskog napona pomoću transformatora, tako se broj vibracija prane smanjuje kada se apsorbiraju sve grublje i grublje čestice raznih fizičkih agregatnih stanja.

Električna energija visokog napona je ista onoj transformiranoj u niski napon, ali neupotrebljiva za neki stroj koji je pretvara u mehaničku energiju.

Misli u astralnom tijelu moraju biti jače od mozgovnih misli u času buđenja. Kod ove transformacije u mozgovne misli, one moraju biti jače da nadvladaju ili «izbrišu» misli koje se već nalaze u mozgu.

Koncentracija i meditacija razvija u učeniku snažnije astralne i mentalne misli. To znači istodobno bolje razvijanje i afirmiranje astralnog i mentalnog tijela.

Zbog toga su kod učenika u njegovom mozgu neobično jake misli i on vrlo lako može telepatski djelovati na druge ljude.

Pojačana snaga ili energija misli može se upotrijebiti u ovom ili onom smislu tj. u nesebične ili sebične svrhe. U okultnom smislu to zovemo dobro ili zlo, bijelo ili crno.

Zato je nužno potrebno da učenik razvije svoju moralnu prirodu (plemenitost) prije astro-mentalnih sposobnosti.

Pojačana energija misli pojačava i karmičku odgovornost ili karmičke posljedice. Nesebičnost i sebičnost proizvedu sasvim različite karmičke posljedice.

Razvijeno ili dobro organizirano astralno tijelo omogućuje punu budnost u astralnom svijetu. Isto tako i mentalno tijelo.

Fizičko pamćenje astralnih doživljaja omogućuje razvoj snažnih misli, koje su stalnim ponavljanjem izgradile određene releje u mozgu. Važan centar ili organ za prijenos sjećanja je epifiza.

ASPIRANTI I UČENICI U DEVAHANU

Učenici, oslobođeni svih tereta fizičkog tijela, ako imaju jaku sklonost pomaganju, čim dođu na astral, počinju sa vrlo intenzivnim pomaganjem. Odmah se priključe nekoj organiziranoj grupi pomagača. Kod tog intenzivnog angažiranja, oni gotovo zaborave sebe, tim više što imaju priliku upoznati temeljne zakone razvitka. Oni tada vrlo brzo uče. Ovaj njihov dolazak na astral ujedno je nepobitan dokaz, da je teozofsko naučavanje čista realnost, da je napredak upravo u tome, da što prije odbace sve dotadašnje zemaljske preokupacije i steknu što prije potpuno novi pogled na život. Ovaj pogled na život se zapravo imperativno nameće dolaskom na mental, gdje se osjeća potreba za energičnijim odbacivanjem «spona» fizičkog i astralnog svijeta.

Njihova jedina preokupacija je tada briga za napretkom njihovih bližnjih, predaka, rođaka, prijatelja i znanaca, koji se još nalaze u ta dva niža svijeta.

Jedan takav razlog može biti povod da im Majstor omogući privremeni povratak na astral, kako bi onima koji su ostali tamo, dali neposredni dokaz o mogućnosti bržeg ulaženja u devahan, ako se za to ispune potrebni uvjeti. Ovi uvjeti se odnose na što energičnije odbacivanje svih astralnih (emocionalnih) «stega» ne samo onih nižih, već i onih finijih osjećaja, koji su još uvijek pomalo lični i sebični.

Taj njihov povremeni povratak je vrlo važan upravo za one koji su ostali na astralu, a donedavno su se s njima ruku pod ruku naprezali u istom smjeru, radili isti posao i imali iste težnje za daljnjim i bržim pročišćenjem. To im još više omogućuje da se intenzivnije pripreme za pomaganje u skoroj budućnosti, u nekoj njihovoj inkarnaciji prije 28-og stoljeća ili u vrijeme prvih početaka zajednica šeste rase.

Majstori im omogućuju privremeni povratak iz devahana u astral da se sastanu sa nekima sa kojima su bili spiritualno povezani, a nalaze se još u fizičkom tijelu. Naravno, da se ovakav «spoj» može odigrati samo dok su njihovi prijatelji izvan svog fizičkog tijela, dok njihovo fizičko tijelo spava.

Sentimentalni ljudski osjećaji nisu uopće razlog za ovakav ponovni kontakt na astralu. Njihovim ulaskom u devahan u toj inkarnaciji, prekinuta je svaka mogućnost direktnog kontakta i s onima na astralu i u fizičkom tijelu. Od svih ljudskih emocija, nižih i viših, ostala je kod devahanca samo čista ljubav i simpatija, kao i slična svojstva koja nemaju ništa osobno, sebično, niti nisko.

Oni, koji su još u fizičkom tijelu, mogu sada vježbati mentalno kontaktiranje s onima koje iskreno vole, s kojima su vezani dubokom simpatijom i s kojima žele stupiti u *duševno (spiritualno) jedinstvo. Ovo posljednje svojstvo je ključ za misterij sjedinjenja dvije ili više duša u jednu svijest, u zajedničkom radu na Planu Evolucije. Dvije ili više svijesti mogu djelovati kao jedna jedinka, a da uopće ne gube svoju individualnost.*

Za one koji su ostali u fizičkom tijelu, a nalaze se privremeno na astralu te prvi puta uspostavljaju kontakt s ljubljenom osobom, koja je «sišla» do devahana. To je izvanredno lijep doživljaj, upravo veličanstven i radostan, no istodobno žalostan.

Oni naime u tom času spoznaju krutu činjenicu da je za ovu inkarnaciju sasvim prestao uobičajeni kontakt pomoću «dodira» i osjećaja s ljubljenom osobom.

Sigurno je bilo između njih tijekom zajedničkog života više prilika *kada su bili samo mentalno sjedinjeni*, kada su se divili jedno drugome zbog nesebične i čiste ljubavi, duboke simpatije, nježne privrženosti (predanosti), težnje za jedinstvom u kojem su se stopili jedno s drugim, u aktivnom radu za Majstora.

Onaj koji je ostao i dalje u fizičkom tijelu i «prati» svog životnog druga ili prijatelja na njegovom putu kroz astral sve do devahana i nesvjesno ili svjesno teži da i sam provodi ovo pročišćenje ili oslobađanje od sveg nižeg i osobnog, imat će prilike da se katkad sretne s njima na astralu kada ovaj uzme privremeno astralno tijelo (ovoj).

Takav susret omogućiti će mu njegov Majstor u nadi da će potaknuti u njemu buđenje spiritualnih svojstava, pomoću kojih se može uspostaviti kontakt s drugim bićima preko mentalnog tijela, ako je ono više razvijeno.

Tako će kontakt između onih koji se vole i simpatiziraju, biti gotovo stalan, a ne samo privremen, ne samo u jednom dijelu dana ili noći, kako je to bilo do tada.

Aspirant - učenik nije neprestano obavijen svojom osobnom ovojnicom u devahanu. Neprestanim ponavljanjem u ovoj svim plemenitih i nesebičnih aktivnosti iz fizičkog i astralnog života, on utiskuje u svoju mentalnu permanentnu jedinicu (molekulu) sve ono što će ponijeti u slijedeću inkarnaciju.

Isto tako aspirant-učenik koji je još u fizičkom tijelu, dobiva povremeno kroz ovaj kontakt poneki objektivni uvid u devahansku razinu. On se može kretati po njoj, dolaziti u kontakt sa njenim stalnim i privremenim stanovnicima. Za njega je to trening za budući svjesni život na mentalu, a uvjete za to je ostvario u svom fizičkom životu trenirajući stalnu meditaciju. Stalna meditacija se ne sastoji u tome da se stalno razmišlja o nutarnjim istinama, već u tome da smo što češće kroz dan svjesno ili nesvjesno u poziciji promatrača svojih fizičkih, astralnih i mentalnih aktivnosti.

Takvom meditacijom se vrlo brzo razvija svijest koja naglo oblikuje kauzalno tijelo, da bude što bolji instrument te proširene svijesti.

Svijest je nemanifestirana energija a može se u pet razina očitovati samo kroz vehikle.

Iskustva života u nižim razinama su iskustva svijesti da izrazi svoju kreativnost ili djelovanje kroz materiju, odnosno vehikle.

Svijest postaje sve izraženijom na isti način kao što se iskra pretvara u plamen.

Da bi svijest prepoznala sebe kao subjekt-odvojen od okoline ne mora biti najprije aktivna u svijetu nižih vibracija.

A fizička budnost polako se proširuje na njen astralni život za vrijeme sna fizičkog tijela a kasnije na niže mentalno tijelo.

Jedino aspirant –učenik počinje po prvi puta samosvjesno ili budno djelovati na nižem mentalu, oslobađajući se sve više i više polubudnog stanja u kojem «živi», koji je jedan subjektivni život nikome na korist, samo sebi, iako je neprestano zauzet ponavljanjem svojih najplemenitijih i najnesebičnijih aktivnosti u svom netom proživljenom životu.

Ovo studiranje opisa tog čudnog općeg stanja na nižem mentalu ili devahanu, nužno je da čitalac još za života u fizičkom svijetu shvati, da je jedino ona *aktivnost* prava (fizička, emocionalna ili mentalna) u kojoj je *potpuno nesebičan motiv, temeljni uvjet za razvoj budnosti na nižem mentalu*, za proširenje svijesti ili budnosti u taj treći svijet.

Aspirant je onaj koji je proširio budnost na astralu za vrijeme noći, dok učenikom postaje onaj aspirant koji već prodire sa svojom budnošću na niži mental.

Tek nakon astralne «smrti» aspirant pouzdano i svjesno zna da je već postao učenik zato što dolazi u kontakt sa stalnim stanovnicima devahana.

Svaka inkarnacija je spuštanje svijesti do najniže razine i ponovno vraćanje natrag i tako aspirant razvija svoju budnost ili punu aktivnost najprije na fizičkoj razini, zatim na astralu i potom na nižem mentalu.

Evolutivna metoda poklapa se sa metodom razvoja učenja.

Pratimo li dakle voljeno biće kroz njegov astralni život, poslije fizičke smrti, a kasnije kroz njegov život na nižem mentalu, neposredno stječemo dragocjenu mogućnost i poduku da razvijamo još za vrijeme fizičkog života mnoga svojstva potrebna za učenje.

Sudjelujući na taj način u tom naporu za postignućem istog cilja kojeg po nužnosti evolucije slijedi naš bližnji, tada obostrano djelujemo jedan na drugog, bodrimo jedan drugog na tom našem mučnom i strmom putu učenja do hrama božanske mudrosti pred čijim vratima nas čeka naš zajednički Majstor-Učitelj.

Neposredni cilj svake inkarnacije je taj da se proširi budnost sve do višeg mentala i da se «izgubi» fizičko lično gledanje i stav te zamijeni stavom budne svijesti koja gleda na fizički život okom Više Svijesti ili Ego-a.

Svaki «umrli» to prolazi stotine puta dok u jednoj inkarnaciji ne shvati tu nužnu potrebu za pravim razvojem. *Od tog momenta on svjesno nastoji da taj «zakon» provede i u svoj dnevni život.*

Tako se on pretvara u aspiranta ili kandidata za učenje i u tom nastojanju može proći nekoliko života.

Kada u jednom od takvih života on počinje uspijevati da taj zakon provede sa najmanje 60% uspjeha, tada postaje učenik, tj. primljeni učenik.

Prije nego postane primljeni učenik, on prođe kroz fazu probnog učenja i kao takav povremeno živi budnim životom na nižem mentalu odakle ga katkada po potrebi šalje njegov Majstor natrag na astral, da za njega obavi kakvu korisnu pomoć onima koje Majstor ima na brizi i koje priprema za učenje u njihovoj skorij ili daljnjoj budućnosti. «Silazak» takvog aspiranta-učenika ili probnog učenika na astral, omogućuje živima i «mrtvima» da na astralu uđu u neko blaženo stanje punom svjetla, ljubavi, ljepote i harmonije. Zato se on naprosto napreže da zadrži bistrinu svijesti, pogleda i uma u tom astralnom svijetu.

Njegovo privremeno astralno tijelo nije ono isto koje je napustio kod svoje druge «smrti» (astralne smrti). Ovo tijelo je samo njihov privremeni posrednik pomoću kojega ono može biti aktivno u astralnom svijetu i biti vidljivo od astralnih stanovnika. To tijelo ne posjeduje ništa od starih sklonosti, čuvstava i osjećaja koje je posjedovalo za vrijeme svog astralnog života pa i fizičkog života. Gledano sa našeg gledišta ono nema tako dobro poznate ljudske osjećaje koji su spojeni sa dodiranjem, mimikom, kretnjama i govorom. Mi u fizičkom svijetu rijetko kada «zračimo» duboku simpatiju za nekog bez vidljivih fizičkih izražaja koji nisu ništa drugo do materijalizirane emocije, bilo da se s njima izražava provala emocija ili nježno i suzdržano nagnuće ljubavi.

Duboka simpatija je čisto mentalno svojstvo i nju rađaju nesebične i plemenite misli o biću koje se nalazi pred nama ili na koga mislimo.

Misli su dinamička i mentalna energija i po kozmičkom zakonu ta vibraciona energija sinkronizirano budi ekvivalentne vibracije u astralnoj materiji. To su onda ona gore opisana čuvstva (emocije) koje opet na isti način stimuliraju (induciraju) vibracije u fizičkim česticama nekog centra mozga i živaca pa se tako ona početna mentalna energija očituje fizički u nekom pokretu, dodiru, mimici ili govoru.

Ovaj kratki prikaz vibracione energije nam upravo pomaže da shvatimo kako se početna životna energija očituje na svih pet razina.

1. na atmičkoj razini se očituje kao : htijenje ili volja

2. na budhičkoj razini	" "	: spoznaja, intuicija ili ljubav
3. na kauzalnoj razini	" "	: pojam ili ideja – stvaralaštvo
4. na mentalnoj razini	" "	: misao ili simpatija
5. na astralnoj razini	" "	: emocije ili osobna ljubav
6. na fizičkoj razini	" "	: kretnja, mimika, dodir, govor

Prosječni čovjek uglavnom živi na fizičkom i astralnom planu. Mentalno područje zahvaća samo putem misli.

Sve što se misli, sve što se izražava kroz emocije zatim se prenosi kroz fizičke opisane načine izražavanja.

Kad čovjek izgubi fizičko tijelo, ne može ostvariti na astralu nikakav dodir iako si ga može dočarati. On ga zapravo samo zamišlja. Uglavnom on to i čini jer je astralni život više-manje kopija njegovog fizičkog života.

Običan čovjek je na mentalu potpuno dezorijentiran i zato nije objektivno aktivan. On se ne može izraziti na nijedan njemu uobičajeni način, već samo pomoću misli. No, njegove su misli toliko realne za njega, da on nije u stanju zapaziti misli drugih bića. Njegove misli su dominantne u tom njegovom «svijetu» u njegovom devahanskom životu. Nesebična ljubav i simpatija su sada jedine «emocije» ili «osjećaji» koje on ima na mentalu.

Ljubav i simpatiju može izraziti devahanac samo blaženim i svetačkim izrazom lica i dubokim pogledom punim ljubavi, topline i prijateljstva.

Ima ljudi u fizičkom tijelu koji jedino izrazom lica i oka izražavaju svoje prijateljske osjećaje bez ikakvih vidljivih emocija koje odaju njihove pokrete, dodire, mimiku ili govor.

Eto tako djeluje nekako «hladno» i svetački svaki devahanac kada «siđe» na astral. Nama izgleda da nema više u sebi onog toplog ljudskog izražavanja.

Ovakav dojam često stvara kod nas veliku žalost, katkad tragediju, nakon što smo «vidjeli» ljubljeno biće koje se iz devahana «spustilo» na astral, naročito onda kada to doživimo prvi puta.

Ovakav šok treba kod nas izazvati promjenu stava i gledanja na fizički i emocionalni život.

Vrijeme koje mi provedemo u fizičkom i astralnom svijetu je vrlo kratko prema mentalnom i duže je 5 – 20 puta, već prema tome koliko smo napredovali u proširenju djelatnosti naše svijesti.

Fizički i astralni život imaju jedino tu vrijednost što smo za sada budni (svjesni) samo u ta dva svijeta i zbog toga što smo u njima aktivni. Ono što moramo naučiti u ta dva svijeta je krajnje nesebična i plemenita aktivnost pokreta i emocija.

Nesebična i plemenita aktivnost su jedina svojstva koja ubiremo iz svake inkarnacije i jedino što trajno uzimamo iz fizičkog i astralnog života. Sve ostalo se jednostavno «briše» kao bezvrijedno i pokazuje uzaludno trošenje svijesti.

Teozofsko naučavanje smo primili kao čvrsti temelj na kojem «gradimo» našu predodžbu o životu, naš put u daljnji razvoj, našu stazu učenja. Ako danas pišemo o tome, onda je to današnja napisana Teozofija.

Svi umrli uvlađaju i dživjavaju ovo na svojoj kōži, a svako od nas će pōći istu drastičnu promjenu.

Sve drugo u životu što je izvan ovih vrijednih iskustava je samo krivo usmjerena energija koja se kao jeka vraća nama natrag po kozmičkom zakonu uzroka i posljedica (karma).

Prema tome karma nije kazna, kao što to nije ni jeka, koja nam se vraća. Izgovaramo li nešto ružno o nekome, nije potrebno da nam isti odgovori jednakom riječi. Jeka će nam vratiti tu istu riječ i mi u nepoznavanju zakona o reakciji ili jeci, mislit ćemo da nam je tu ružnu riječ odgovorio netko drugi.

To ponavljanje jeke, neprestano ponavljanje naših ružnih riječi, djela, emocija i misli, vrti se oko nas kao u nekom začaranom krugu, dok se jednog dana ne osvijestimo i ne shvatimo (spoznamo) uzrok svega toga. A taj uzrok je u nama.

Taj uzrok na kraju svake inkarnacije više ili manje svjesno spozna svaki čovjek.

Spoznati svoje pogreške, znači istodobno probuditi u sebi odluku da ih više ne činimo. A jedinu priliku za to imamo u ponovnoj inkarnaciji. Na kraju devahanskog života u času ulaska na viši mental mi se tada odlučujemo za novi «silazak» u fizički svijet, u novu inkarnaciju.

Nakon dovoljnog broja ponavljanja, konačno počinjemo manje grijehiti i dolazimo do faze našeg razvoja koju zovemo aspirantsko doba.

Naši dragi koji su otišli sa ovog svijeta, pokazuju nam svojim daljnjim životom kakav nas čeka put. Ukoliko su oni aspiranti ili učenici, potiču nas da već sada nastojimo provoditi takvu aktivnost u tom smjeru, a ne samo onda kada ćemo biti stalno na astralu i mentalu.

Već sada mijenjajmo naš stav prema životu, ako je pogrešan. «Odozgo» gledajmo na fizički život, onako kako ga gleda probuđena svijest na višem mentalu, onako kako ga gleda naša Viša Svijest, koja smo mi sami.

Budno motrimo gdje kroz dan možemo razvijati u sebi nesebičnu ljubav i simpatiju, sva ona svojstva koja jedina iz ovog fizičkog života nosimo «gore» i pohranjujemo u «riznicu» naše Više Svijesti, u naše kauzalno tijelo.

Ljubav i simpatiju ne možemo realizirati bez objekta na kojega možemo to prelijevati. A to su ljudi, životinje, biljke minerali pa i cijela priroda koja je ispunjena nevidljivim oblicima života, inteligentnim snagama na djelu.

Ljubav i simpatija su svojstva svijesti na kauzalu i one se kao naročite snage očituju na svim razinama. Oslabljene se mogu naći na nižem mentalu.

Također se pojavljuju na astralu i fizičkoj razini, ali tu mogu biti prilično pomiješane sa sebičnošću.

Ljubav je snaga privlačenja. Fizičkim rječnikom rečeno, to je magnetska snaga koja spaja, koja privlači u svoje magnetsko polje, usisavajući kao vrtlog.

Ljubav je snaga dinamičkog vakuuma Kozmičkog Prostora, djevičanske praznine.

Uzrok dinamičkog vakuuma je rotacija ili još točnije spiralna rotacija, odnosno slobodna rotacija.

U ciklonalnom vrtlogu se na jednom polu usisava, a na drugom izbacuje, tako da iste čestice rotiraju i dalje se spuštaju ili dižući se spiralno ulazeći ponovno u usisni pol.

Božanska dinamička (kinetička) sila Fohat je u biti rotaciono kretanje koje je pokrenulo prakozmički fluid, nazvan Koilon, najgrublje stanje Mulaprakriti (prvobitna materija).

Prakozmički fluid stavljen u rotaciju ponaša se isto kao i svaki fizički fluid. U centru rotacije nastaje vakuum ili podtlak, a na obodu rotacije povećani pritisak ili tlak.

Zbog nastalog vakuuma u centru slobodni fluid iznad polova bude usisan jer priroda ne dozvoljava stanje vakuma. Ako rotacija i dalje ustraje, taj usisni fluid sa jednog pola biva zahvaćen rotacijom te biva spiralno izbačen na drugom polu van ili izbačen jednim dijelom tangencijalno na ekvatoru rotacije. Usisavanje i izbacivanje te stalno postojeća potencijalna energija pritiska prakozmičkog fluida brzo stvara savršeni perpetuum mobile, prvu česticu materije koji nazivamo prvi atom Adi razine. To je u stvari prva «šupljina» ili «rupa» u Koilonu i zovemo je materija.

Dakle, kada je naša svijest potaknuta nečijom ljepotom, dobrotom, nečem čemu se divimo, tada u sebi stvaramo želju da to obujmimo, privučemo, da se s time stopimo ili

sjedininimo. Pojačani praživotni ili božanski impuls stvara u nama vakuum ili usisnu moć koju zovemo težnja za sjedinjenjem ili Ljubav.

Simpatija je početni stadij Ljubavi.

Ljubav je dakle silna snaga privlačenja božanske svijesti u nama.

Ljubav je dinamička težnja za sjedinjenjem. Ona je dinamički vakuum koji vječno postoji kao što postoji i dinamička sila Svijesti.

Ljubav je ženski princip u kozmosu, ona je probuđena Snaga ili Šakti.

Ona je dubina prostora, božanski ponor bez dna.

Dinamička rotaciona sila je božanski Šiva koji vječno kruži i pleše oko svoje Šakti, oko jednog centra rotacije u neizmjernom prostoru kozmosa.

Iskustva ljubavi i simpatije su jedino ljudska svojstva koje možemo posjedovati na trećoj (mentalnoj) razini, a naročito na četvrtoj i petoj (buddhičkoj i atmičkoj) razini.

Što više ima snage u tim tijelima, to su ona više izgrađena, više organizirana, a svijest se kroz njih budnije izražava.

Osim ova dva temeljna svojstva koja naša svijest nosi sa sobom i u više razine, razvija se budnost na mentalu još s nekim drugim svojstvima koje nalazimo kod ljudi koji su dosegli četiri mentalne podrazine, a naročito tri najviše podrazine mentala (kauzala).

Prva podrazina

Nesebična ljubav za obitelj ili prijatelje.

Druga podrazina

Religijska predanost prema božanstvu ili predstavniku božanstva. Nesebična predanost nekom vođi koji zastupa visoke ideale čovječanstva.

U oba slučaja goruća želja da se nešto učini za njih u njihovo ime. Ozbiljan, nesebičan i filantropski napor za socijalni boljitak.

Treća podrazina

Predanost uz aktivan rad, planovi i pokušaj za ostvarenje velikih nacrti za pomaganje ljudima, društva, organizacija bilo koje plemenite svrhe, nesebična umjetnost svih vrsta, umjetnost radi cilja umjetnosti.

Četvrta podrazina

Nesebično traženje (skupljanje) duhovnog znanja, visoka filozofija i religijske misli, naučne (metafizičke) misli, književne i umjetničke sposobnosti svih vrsta, da bi bili što korisniji čovječanstvu i društvu u smislu prosvjećivanja drugih i u pomaganju njihovog duhovnog razvitka. Inteligentna predanost visokim predstavnicima ovih karakteristika, Učitelja koji inspiriraju. To su učenici okultizma koji nisu stekli sposobnost da napuste svoj devahan za dobro svijeta. Najvažnije svojstvo-predana gorljivost za rad na duhovnom razvitku drugih.

Peta podrazina:

Kratko boravište svih učenika jer nastoje gledati na život sa stajališta svijesti ili Ego-a, a ne sa stajališta budne fizičke svijesti. Oni koji posjeduju razlikovanje pravog od nepravog, rasuđivanje, bezželjnost. Nevezanost za emocije, stvari i misli, već samo za pojmove, ideje i principe. Oni, koji oplemenjuju ličnost, Viša Svijest može očitovati kroz nju.

To je mjesto istraživanja uzroka iz prošlosti sa svim njegovim djelovanjem na sadašnjost. To rađa čvrsto uvjerenje ili intuiciju koja je imperativna i nameće se kao jedino ispravan stav, koja zapovijeda bez pogovora i komentara. Sposobnost da se u svakom vidi maestetsku i uzvišenu prirodu koja ima vječno, trajni lik, pralik ili prototip božanskog porijekla.

Šesta podrazina

Napredni učenici (od I. do V. Posvete), Svjesnost svrhe evolucije života. Poznavanje znanja iz prošlosti kao spremišta svih korisnih iskustava. Stvaranje spiritualnih načela, posjedovanje jasnih i nebitnih osvjedočenja o tome što je pravo i što nije pravo. Niža tijela su pod kontrolom svijesti, Isključeno je da se učini bilo koje nečasno djelo. Posjedovanje izvjesnih spiritualnih principa od kojih ne odustaje, bez obzira na pritisak izvana (Sokrat, Giordano i dr.)

Od viših razina se poznaju više principi nego detalji. Viša Svijest se sve više izražava u ličnosti. Odlučna težnja za duhovnim napretkom. Misli su jasne i prodorne, sa velikom sposobnošću sinteze i zato imaju sposobnost za višu filozofiju (duhovnu) metafiziku i apstraktno mišljenje.

Na ovoj podrazini se može doći u direktan dodir sa svojim Učiteljem, no ne pomoću misli već kroz izmjenu ideja, putem valova svjetla i boja. Ideja ili pojam je kao svjetlo koje je obasjalo sve što postoji u nekom prostoru.

Sedma podrazina :

Dom Majstora i njihovih naprednijih učenika.

Sposobnost gledanja i doživljavanja nadnaravne ljepote, harmonije boje i zvuka. Stalna budna svijest na svim razinama do niže Atme. Radije se služi kontaktom sa ljudima izvan fizičke i astralne razine. Razgovor duše sa dušom, svijesti sa sviješću, a ne razgovor usta i čula kroz emocije. Odašiljanje ideja, otkrića i prosvjetljenja na druge ljude. Inspiriranje i potpuno zaboravljanje i predavanje sebe za pomoć drugima.

Postoje i druge Lože i majstori i njihovi učenici izvan onih koje poznaje teozof. I oni su vrlo ozbiljni tražioci Istine i za nju žrtvuju sebe (vidi «Astralna razina» str. 25 i «Devahanska razina» str. 58. od C.W. Leadbeatera)

Temelj svih iskustava je ljubav i simpatija.

Nažalost, ova se svojstva polako razvijaju u čovjeku kroz stotine inkarnacija. Potreban je velik broj ponavljanja da bi u kauzalnom tijelu jedan naročiti centar bio stavljen u stalno stanje vibriranja i rotacije, kako bi iz njega stalno izlazili kuglasti valovi (nekonični). Ovi kuglasti radijalni valovi daju svojstvo vibriranja i valovanja. Tada je to dinamički centar, magnetske snage ljubavi, muške i ženske, Eve i Adama.

Ovaj vječno rotirajući vrtlog u centru kauzalnog tijela postao je središte iz kojeg radijalno izlaze kuglasti valovi kao rezultat snage Oca i ljubavi Majke koji ih vječno odašilju dajući (žrtvujući) sebe. To je životno iskustvo ili Mudrost.

Ovu božansku karakteristiku Drugog Aspekta na istoku zovu Višnu, a na zapadu Krist.

To je Život koji vječno i nesebično daje sebe.

U našem mozgu postoji kratkotrajno i dugotrajno pamćenje. I jedno i drugo ovisi o broju ponavljanja.

Kauzalno tijelo je centar za pravo pamćenje. U njega se utiskuje životni program do u daleku budućnost. U njemu su stalno prisutni svi uzroci i sve posljedice prošlosti.

Materija kauzalnog tijela treba velik broj ponavljanja jer vibracije snage ljubavi i simpatije koje dolaze iz fizičkog svijeta su slabog intenziteta i koncentracije, što je gotovo uvijek slučaj u životu svakog čovjeka.

Ipak, jednog dana probuditi će se centar ljubavi i simpatije u kauzalnom tijelu i od tog dana započet će novi razvoj za čovjeka. Tada će se u tom tijelu «roditi» maleno buddhičko tijelo, maleno dijete-Krist u srcu čovjeka.

Buđenje ili začće ovog centra u kauzalnom tijelu označuje početak aspirantskog doba, početak kandidature za učenje.

Učenje je posljedica jačanja nesebične ljubavi i simpatije naprednog čovjeka.

Bez tih snaga, ne može se razviti kauzalno tijelo, a bez njega se ne može jače izraziti Ego-svijest.

Svaka misao, svaka emocija, svaka kretnja zahtijeva utrošak energije. Izvor te životne energije je kauzalno tijelo.

Svaki impuls kojim se odvaja jedan kvantum energije iz kauzalnog tijela bude u njemu trajno zabilježen, ostavlja trajni trag.

Taj trag zovemo «pamćenje kauzalnog tijela» ili pamćenje Ego-svijesti.

Ljubav i simpatija se u nižem mentalnu očituju kao predanost i pobožnost, ali samo nesebična. Oba ova svojstva mogu se očitovati i na astralu ali su tu obojena sebičnošću. Tako čista ljubav postaje sebična na višem astralu, strast za posjedovanjem na nižem astralu, a nešto ispod nivoa ljudskosti na fizičkoj razini..

Ljubav na fizičkoj razini može se izraziti kao neodoljiva želja za dodiranjem, grljenjem i ljubljenjem pa čak i njegovom blizinom.

Gruba, animalna, požudna ljubav je samo izobličena jeka čiste, plemenite fizičke ljubavi. To je «ljubav» samo dva fizička tijela u kojima je za to vrijeme prekinut kontakt sa Ego-svijesti.

Ego-svijest nikada ne sudjeluje u nekoj fizičkoj aktivnosti ako ona nije nesebična. Kod sebičnosti je jednostavno krivo usmjerena životna snaga ili energija koja je impulsom emanirana iz kauzalnog sve do fizičkog tijela.

Svaki emanirani energetski (životni) impuls Ego-svijesti odnosno iz kauzalnog tijela (instrumenta Ego-svijesti) po zakonu odraza energije, mora reflektiranjem biti «vraćen» u kauzalno tijelo.

Ako se ova jeka nije vratila u kauzalno tijelo, znači de je negdje otišla u krivom smjeru, da se zapetljala u raznim smjerovima i trebat će nekoliko života da nađe svoj put povratka svom izvoru.

Ova «zalutala» energija, ovaj kvant životne energije, zove se *Karma*, sve dok se ne vrati u kauzalno tijelo očišćena od sebičnosti. Često je to dug i tupočišćenje, jer loša posljedica stvara dalje loše posljedice, tako da taj kvant krivo usmjerene duševne energije prolazi svoj dugi put kroz pravi *Minosov labirint*.

Obični devahanac nesvjesno prolazi kroz dugi period rastuće spoznaje o tom pročišćenju, ali aspirant koji počinje razvijati pravu budnost na mentalu (devahanu) svjesno već sada počinje shvaćati taj zakon pročišćavanja i vraćanja «jeka».

Aspirant, točnije probni učenik, počinje hotimično tražiti mnogo ovakvu zalutalu »jeku« (karmu) i sve životne impulse koji su zastranili, koji su se zapleli u grubu materiju. On sam počinje ih tražiti da ih vrati izvoru. *Tada se na njega sruči velika količina loše karme.* Često se to događa probnom učeniku kada baš odluči da bude bolji i spiritualniji. Ovu fazu učenja istočni psiholozi nazivaju – t i t i k s h a – (titikša).

Aspirant- učenik u devahanu svjestan je tog zakona povratnog vala ili jeka i zato budno istražuje sve svoje aktivnosti netom prošlog fizičkog i nadfizičkog života, da bi iz pogrešaka i propusta naučio što sve smije činiti, odnosno, što upravo mora činiti.

Nažalost sa pozicije devahana, on ne može više ispravljati kretanje onih valova jeka koje je prouzročio u fizičkom i astralnom tijelu. Njihova je aktivnost je prestala za ovu inkarnaciju i sve je zapisano kompjuterskom točnošću u permanentnom fizičkom i astralnom atomu. Oni će se pojaviti na početku nove inkarnacije kao skanda. Kada aspirant-učenik uđe u novu inkarnaciju i kada se na djelatnost ponovno probude ovi atomi, tada se nastavlja prekinuto kretanje valova jeka (skanda) točno sa one točke gdje je stalo na kraju prijašnjeg fizičkog i astralnog života. Sve se onda nastavlja na isti način, kao i muzika na magnetofonskoj traci kada se traka ponovno stavi u pokretanje.

Uistinu, *životna traka koja se zamotala oko permanentnih atoma, u času smrti oba tijela, počinje se kod nove inkarnacije ponovno odmotavati i «svirka» započinje ponovo.*

Ovu muziku zovemo k a r m a .

Pratimo li tako devahanca, učenika na njegovom dugom putu kroz devahan od nekoliko zemaljskih vjekova, naučiti ćemo mnogo toga što ne znamo iz studija okultne nauke, a to je ono bitno i najvažnije na samoj stazi učenja.

Aspirant-učenik u fizičkom tijelu ima relativno malo prilike prakticirati ovu nesebičnu aktivnost jer ga u tome sprečavaju mnoge okolnosti kao i mnoge svakodnevne dužnosti.

Noću je on zato potpuno slobodan, dok njegovo fizičko tijelo spava, a astralno tijelo pruža manji otpor.

Nesebično pomaganje drugima koje bi htio izvesti kroz dan, a nije u stanju zbog objektivnih razloga, može bez poteškoća i ograničenja obaviti noću. Zbog toga će svaku večer prije spavanja napraviti plan što će sve noću raditi, pomoći ovom ili onom prijatelju, zancu ili zajednici (društvu) u spiritualnom napretku. Jasno je da zbog toga nije isključeno fizičko pomaganje.

KORISTIMO SE ISKUSTVIMA ONIH KOJI SU NAPUSTILI FIZIČKO TIJELO

Naziv «živi» i «mrtvi» je potpuno nelogičan jer jedno i drugo susrećemo svakog dana u snu. Svi oni su noću za nas živi, a razlika među njima je samo ta što jedni posjeduju fizičko tijelo, a drugi ne.

Za one koji na astralu imaju jedva primjetnu srebrnu traku znamo da imaju fizičko tijelo i da će se ujutro izdvojiti iz kakve takve veze sa onima bez tijela i izaći iz neke aktivnosti na astralu. Oni, koji su bez tijela, stalni su stanari tog «svijeta sna» neprekidno kroz 24 sata. Njihova aktivnost se ne prekida snom, umorom, bolešću, obaveznim radom za život, jelom, pripremanjem hrane, oblačenjem itd.

Oni trpe od dosade a najviše od svojih umišljenih ili zamišljenih ograničenja. Svaka domaćica, majka ili žena drži i dalje pod svojom stegom svoje ukućane prvih nekoliko godina nakon gubitka svoga tijela i fizičkog života. Ona, kao i svaki drugi čovjek nastavlja živjeti svoj raniji život po inerciji i tvrdoglavu ustraje u podržavanju svojih ranijih životnih navika.

Ako je ona bila sasvim predana, puna ljubavi, brige i rada za svoje bližnje i zbog toga zanemarivala mnoge svoje lične sklonosti i težnje, tada je i dalje stalni izvor želja da stvori oko sebe isti obiteljski život pa i širi ambijent.

Ona želi i zamišlja da su njeni dragi i dalje oko nje, na potpuno isti način kao i prije za života u fizičkom svijetu.

Ovaj proces iza smrti fizičkog tijela ima istu svrhu kao i naša spiritualizacija. To je oslobođenje od težine grublje materije, odnosno, izbacivanje grube materije iz sva tri tijela i aktiviranje (oživljavanje) finijih dijelova materije tih tijela.

Borba i svladavanje grube fizičke materije razvija u čovjeku volju Atme. Svladavanje grube astralne materije razvija Budhi u čovjeku, a svladavanje mentalne materije razvija manasička ili kauzalna svojstva.

Svladavanje neke emocije ili želje svakako razvija volju, ali daleko manje nego svladavanje fizičkih poteškoća, zapreka, sklonosti i navika.

Želja za životom je ponavljanje užitka koji pruža život u tri svijeta. Žeđ za životom je svojstvo kauzalnog tijela i ona raste kroz ponavljane užitke. To je Trishna (Trišna).

Radost u kauzalnom tijelu pretvara se u zanos buddhičkog tijela i blaženstva u atmičkom.

Trishna je žeđ za ponavljanjem životnih iskustava i to je tipično svojstvo kauzalnog tijela.

Zato se užitak može javiti i kod čiste mentalne aktivnosti i taj užitak nije neka emocija, želja ili strast. On nije neko astralno svojstvo.

Trishna nije želja za životom već snažni užitak koji nastaje kod predodžbe (imaginacije) ponavljanoživota.

Kauzalno ili manasičko tijelo ne može se drugačije razviti nego li velikom serijom stalno ponavljanih iskustava u aktivnosti svijesti na tri niže razine.

Kako ubrzati razvoj ovog užitka za punim životom, kako ubrzati potrebna iskustva? Ili kako ubrzati razvoj kauzalnog tijela?

Ne ponavljati automatski, ne ponavljati radi ponavljanja, već usmjeriti najveću pažnju, koncentraciju, moć zapažanja onog bitnog, sinteza svega, *zapažanje onoga što je osnovno iza svake pojave, želje, misli, užitka.*

Užitak se smanjuje zbog ponavljanja, a onda sasvim nestane. Tada je to je znak da nam to iskustvo više nije potrebno.

Svojstvo sinteze našeg manasa omogućuje nam da sistematiziramo pojedine vrste iskustava, da veći broj sličnih iskustava, skupimo u nekoliko većih grupa. Tada otkrivamo ono osnovno, ono bitno što leži iza svakog iskustva koje pripada toj izvjesnoj grupi.

Na ovaj način tražeći i otkrivajući ono osnovno i bitno što se krije iza nekog iskustva, *oslobađamo se potrebe da steknemo ostala (slična) iskustva koja pripadaju toj grupi.*

Ovo je put ubrzavanja razvoja kauzalnog tijela, a prema tome i proširenja svijesti koje se može potpunije izraziti samo preko takvog razvijenog kauzala.

To je tajna učenja i ubrzane evolucije.

Sada je potpuno jasno da mi koji smo još u fizičkom tijelu, nikada ne smijemo misliti na one koji su ostavili svoje tijelo, na taj način da ih zamišljamo onako, kako su živjeli svoj prošli život. Ne smijemo prevrtati u svom sjećanju scene iz njihovog prošlog života u fizičkom tijelu ili da čak emocionalno uživamo u nekoj takvoj sceni (dogadaju) pogotovo ako smo i mi sudjelovali u tome zajedno s njima. Još je veća pogreška ako žalimo što taj neće više moći ponoviti nešto što je jako volio. Ili, još gore, ako žalimo što se više ne može ponoviti nešto što nam je bilo vrlo ugodno sa tom osobom.

Osoba bez tijela odmah reagira na naše jake predodžbe, misli i emocije o njoj i to je snažno vuče dolje u niže i grublje sfere (područja).

Kako onda misliti na one koji su nas ostavili? Što da mislimo i osjećamo za njih nego to što jedino znamo?

Najprije moramo znati shvatiti u kojim i kakvim se okolnostima oni sada nalaze. Tada si moramo stalno u našoj mašti stvarati predodžbu o još boljim okolnostima, mogućnostima i prilikama u kojima se nalaze ili će se uskoro nalaziti. Trebamo ih živo zamisliti sa zanosom i ljubavlju, kako su sve sposobniji u sve ljepšim i spiritualnijim okolnostima i prilikama. *Zamišljati ih kako se u njima bude latentne (još neaktivne) plemenite vrline, duševne i duhovne sposobnosti pomoću kojih dnevno postaju sve korisniji u pružanju pomoći drugima i sve spretniji u radu, kojeg neprestano za druge vrši njihov Majstor.* A kao krunu svega možemo ih živo zamišljati *kako su se u slijedećem fizičkom životu spiritualno uzdigli i kako sve bolje i bolje sudjeluju na Planu Evolucije* pod okriljem njihovog učitelja. Možemo i sebe zamišljati da zajedno s njima radimo sretno i radosno sve svjesnije u prisutnosti Majstora.

Ako nešto radimo ili doživljavamo što nas živo podsjeća na naše drage koji su bez tijela, tada ih nemojmo zamišljati kako s nama oni sudjeluju u tom času na način kako su to nekad radili. Zamišljajmo samo da im prenosimo naše najljepše (najprofinjnije) misli, osjećaje pa i volju (izdržljivost)

Osjećaj ljubavi prema njima koji se tada javlja u nama pretvorimo koliko god nam je to moguće u **z a n o s** (kauzal, manas) u tihu radost (budhi) i blaženstvo (atma). Obavijmo ih bar na tren tim oblakom ljubavi. Oni će bezuvjetno to odmah osjetiti ma gdje bili, ma čime bili okupirani. Ovu našu ljubav će primiti kao što mi osjetimo proljetno sunce nakon promrzle noći, kao najugodnije olakšanje nakon pređene velike poteškoće ili kako se osjeća dijete u naručju majke, učenik u prisutnosti Majstora.

Posljedica ili efekt toga je jednak rascvjetalom pupoljku pod blagim zracima sunca.

Oni, koji su bez fizičkog tijela potpuno su izašli iz naših prilika i shvaćanja vrijednosti fizičkog života i to za njih više nije privlačno. To bi ih vraćalo natrag na njihove stare puteve i kočilo u njihovom razvoju. *Oni trebaju razviti sasvim druge nove okolnosti, nove težnje ka nečemu što mi općenito zovemo spiritualizacija, pročišćenje i produhovljavanje.* Zato se uzdižu polako iz drugih podrazina astrala u više.

Kada učenik studira put i način života koji prolaze oni koji su napustili tijelo, tada dobiva najkorisniju poduku što treba primjenjivati na sebi svaki dan, a što inače mora proći svaki običan čovjek samo jednom u inkarnaciji i to nakon definitivnog napuštanja fizičkog tijela.

Zaključak: dokle god osjećamo užitak u ponavljanju nečega što pripada fizičkom, astralnom i mentalnom tijelu, to je znak da izvjesno iskustvo još nije ugrađeno u kauzalno tijelo. Sve dok postoji užitak u ponavljanju nečega, znak je da u izvjesnom dijelu kauzalnog tijela vlada žeđ ili glad (praznina bez boje) za tim specijalnim iskustvom. Sve dok postoji užitak ponavljanja nekog iskustva, vezani smo za začarani krug «rođenja» i «smrti».

Tek kada više ne postoji nikakav užitak, tek tada je kauzalno tijelo potpuno izgrađeno i ono može poslužiti kao najmaterjalniji vehikl u Višem Trojstvu čovjeka. (Atma-Budhi-Manas)

Nestajanje užitka u ponavljanju prolazi nekoliko faza:

1. nepostojanje užitka u mislima, u predodžbi (imaginaciji)
2. nepostojanje užitka u emocijama koje se javljaju kod fizičkog čina
3. nepostojanje užitka u samom fizičkom činu.

Naime, svakom fizičkom činu prethodi misao ili predodžba, zatim se javlja emocija koja doseže kulminaciju u fizičkom činu.

Kod dobre analize samih sebe, primijetiti ćemo da se uz kulminaciju emocija javlja nešto što ne spada u emocije. To je užitak.

Nepostojanje užitka mi zovemo zasićenost. Kažemo: ne uživam više u tom, zasićen sam.

Zasićenost se ne može pojaviti u fizičkom, astralnom i mentalnom tijelu, već samo u kauzalnom. Ona je svojstvo kauzalnog tijela, a to je iskustvo.

Raspirivanjem strasti i požuda se ne može nikada postići zasićenost. To je zato jer se materija tri niža tijela razvija tako da se te vibracije stalno pojačavaju. Radi toga nema nikad kraja.

Užitak ili zasićenost u kauzalnom tijelu očituju se najprije u mentalnom, kada sjećanje na određenu aktivnost u tri tijela ne pobuđuje interes.

Žeđ za iskustvom ili užitkom stvara magnetsku privlačnost, napetost ili napon u nižim tijelima i to se očituje kao težnja za rasterećenjem.

Naš dnevni život (punih 24 sata) sastoji se od izmjene aktivnosti fizičkog i astralnog tijela. Čas prevladava fizičko tijelo (kroz dan), čas astralno tijelo (kroz noć-san)

Potpuno je krivo rečeno da mi živimo samo u fizičkom svijetu. Kroz 24 sata mi izmjenično živimo u fizičkom i astralnom tijelu.

Mi ne živimo fizički život, već astro-fizički i to u jednom svijetu kojeg možemo i moramo nazvati astro-fizički

U astrofizičkom svijetu smo najaktivniji, iako u njemu najmanje boravimo vremenski tokom jedne inkarnacije, mjerimo li našim godinama.

Kao aktivna individua (ili osobnost) najduže boravimo u nižem mentalnom svijetu, iako smo tamo najmanje aktivni prema vani.

Naš poluobjektivni astro-fizički život pretvara se skoro potpuno u naš subjektivni život na mentalu koji je usmjeren prema nama lično, tj. prema unutra.

To je zato što nismo razvili svoju samosvjesnost na mentalu.

Naša svijest je probuđena samo toliko da zapaža jednu jedinu individuu u tom ogromnom moru individua, a ta individua smo mi sami.

Probuđena svjesnost ili naš aktivni objektivni život u kojem zapažamo druge individue da skladno s njima živimo, još je gotovo potpuno snena na mentalnoj razini (nižoj i višoj)

Spoznati tu Veliku Sve-svijest i živjeti njenim punim životom, to je cilj evolucije svake individualne svijesti, svakog od nas.

Ne možemo spoznati Veliku Sve-svijest ako je naša pažnja i aktivnost usmjerena samo na nas same. Iako je ta klica božanstva u nama dio samog Boga, ipak ona nije još Bog u djelovanju jer će to tek jednom postati.

Moram omogućiti tom mladom Bogu u nama da se razvije u rođenje Sina Božjeg, a to će se dogoditi onda kada će On početi harmonično surađivati sa sebi jednakima ali i u prirodnim carstvima sa životinjama, biljkama, mineralima.

Ovo aktivno sudjelovanje u sveopćem životu zovemo Svjesni Kolektivni Život, za razliku od života u čoporu koji je Nesvjesni Kolektivni Život.

Dio prave i trajne naše Svijesti koja djeluje u tri niža tijela koja smo dobili na dar, toliko je zapletena u automatsku aktivnost tri polusvijesti (elementala) da u stvari oni dominiraju u tom našem dnevnom životu dok smo mi gotovo potpuno istisnuti.

Usprkos toga što smo malo djelatni u ta tri tijela, smatramo sebe velikom, odvojenom i slobodnom jedinkom izvan Velike Zajednice svih sličnih svijesti.

Ta Velika Zajednica sastavljena je od bezbroj (60 milijardi) nedovoljno svjesnih ili nesvjesnih individua čovječanstva i tu zajednicu Dr. Jung je nazvao kolektivno-nesvjesno.

Velika zajednica jednom će postati savršeno organiziran i djelatna kolektiv (skup), sastavljena od potpuno svjesnih jedinki (individualnosti)

To će biti ta buduća Velika Sve-svijest čovječanstva.

Put individue kroz krug inkarnacija (rođenja i smrti) je točno zacrtan i usmjeren ka Velikom Cilju i Velikoj budućnosti i svaka individua neprestanim ponavljanjem uči i usvaja potrebne kvalifikacije približujući se postepeno stopu po stopu ka svojem savršenstvu, ka skupnom objektivnom životu.

Naše nastojanje u tom smjeru u okultizmu se zove usmjeravanje prema unutaršnjem životu. Ovo je točno s jedne strane ako smo jasno definirali taj naš nutarnji život. Ako pod tim podrazumijevamo naš život kao Ego-a, tada je to uistinu onaj skriveni i nevidljivi život u nama.

Taj život Egoa je međutim usmjeren prema van, prema spoznaji drugih Egoa i suradnji s njima na Velikom Planu Evolucije. Ili kako smo prije rekli, u smjeru pojačanog objektivnog života.

Nažalost, naš život kao Egoa za sada je još malo aktivan, gotovo je snen. Bog «spava» u nama. On je još nedjelatan i nije uspio izraziti svoje božanske snage, nije stekao praksu, odnosno iskustvo kako da manipulira sa materijom svih pet svjetova.

Za sada je njegova praksa tek u početnom stupnju u tri niža svijeta, dok su dva gornja tek načeta.

Naša Monada, dijete Velikog Kralja, spava za sada u kolijevci pod budnom i brižnom paskom Božanske Majke.

Naša Svijest prolazi dugi put kroz niz inkarnacija i stiče iskustva kako da vlada (manipulira) sa materijom svih razina, svladavajući otpor materije svih razina, osobito najnižih, najgrubljih i najsporijih vibracija (titraja). Ona razvija svoje tek rođene božanske snage, proširuje svoju svijest, aktivnost svijesti u niže svjetove, dok na kraju ne uspije oblikovati iz materije tih razina jedan skladni mali svemir u kojem će Njegova Velika Sve-svijest projicirati bezbroj misaonih formi, bezbroj živih elementala proizašlih iz Njega samoga, čineći zajedno s Njim jednu živu, dinamičnu Cjelinu.

Mi kao božanska djeca na početku naše svjesnosti imitiramo svog Oca Stvaratelja (Prvog Pokretača, po filozofima starih Grka) prema staroj izreci – *panta rei* – (sve teče ili se kreće). Pomoću daška naše božanske stvaralačke snage (Kriya Shakti) mi činimo djela (oblikujemo fizičku materiju), neprestano stvaramo elementale želja, neprestano rađamo žive elementale iz mentalne materije.

Zar to ne podsjeća na aktivnost Boga Stvaratelja? Zar mi nismo minijturni Bogovi ili još ljepše rečeno :- Bogovi u nastajanju-.

Oni među nama koji su odbacili astralno tijelo i nalaze se u devahanu, već sada žive u svom relativnom svijetu koga su sami stvorili mišljenjem tokom fizičkog života. Taj svijet je za njih realan, a može izgledati realan i promatraču sa strane. Živeći u devahanu oni neprestano preuređuju, nadograđuju i preoblikuju slično kako to čini umjetnik usavršavajući svoje remekdjelo.

Ovu aktivnost onih u devahanu u našoj teozofskoj literaturi nazivamo asimilacijom. Isto značenje za ovaj pojam ima i sistematiziranje (sređivanje) prikupljenog materijala za gradnju velike kuće, (svijeta) u kojem ćemo živjeti.

A kada potrošimo sav materijal, svu gradnju, popnemo se na vrh tog našeg zdanja ili dvorca. Sa ushitom, zanosom i u ekstazi vidimo širokim pogledom graditelja, sve što smo do sada napravili, što još treba napraviti po nacrtu kojeg smo dobili od našeg Oca Stvoritelja.

Tada gromko kliknemo puni oduševljenja pred imaginativnom slikom budućeg kraljevskog dvorca čiji se temelji već naziru, a izgrađeni su našom mukom kroz stotine inkarnacija kao temelj dvorca na platou visokog brda.

Kliknemo u zanosu i ponovno se poput orla spuštamo u dolinu, da donesemo novi materijal za daljnju nadogradnju.

Naši bližnji, naši dragi, naši znanci i prijatelji grade isto svoja zdanja u neposrednoj i daljoj okolini.

Stanovnici i dvorjani tog našeg dvorca bit će svjesni nižih carstava od čovječjeg, budući da su stekli svoju individualnost zahvaljujući našoj plemenitoj suradnji sa njima (vidi opis života Adepta u knjizi «Majstor i Put» od C.W. Leadbeatera)

Dug je to i mukotran posao izgradnje tog našeg dvorca, tog malog svemira.

U tom dvorcu smo mi istodobno kao Kralj i Kraljica. Kraljevo ime moglo bi biti Svemir ili Svetimir, a ime Kraljice Sveznana ili Svjetlana.

Dok smo u muškoj inkarnaciji, mi razvijamo manjak muških božanskih osobina. U muškim kvalitetama moramo tada doseći nivo ženskih božanskih kvaliteta. Višak koji smo razvili u nekoliko prošlih inkarnacija je pohranjen u našoj trajnoj Svijesti koja stoluje u nedovršenom dvorcu, u kauzalnom tijelu na vrhu Devahana (brdima Devaa ili Bogova).

U ženskoj inkarnaciji, višak muških božanskih kvaliteta čeka nas kao kraljević iz bajke.

U svakoj inkarnaciji upotpunjujemo naše znanje i iskustva graditelja našeg svemira nazvanog velebni dvorac.

Žeđ za životom je u stvari žudnja za daljnjom nadogradnjom dvorca, a prikupljanje građevnog materijala i sama gradnja pobuđuje određeni užitak kojeg može osjetiti samo sam graditelj dok je zaposlen na temeljima tog svog budućeg dvorca.

Ovaj pjesničko-simbolički prikaz možda bi najbolje ilustrirao onu skoro suhoparnu činjenicu koja se spominje u našoj literaturi kada se kaže da Ego (ili osobnost) na kraju svog devahanskog života vidi realni uspjeh prošle inkarnacije, vidi svoju prošlost (ranije inkarnacije) i djelomično svoju budućnost. On u stvari sagleda potpunije plan gradnje svog svemira, svog dvorca ili kako su to rekli Templari i Malteški vitezovi, plan gradnje svoga hrama.

Da bismo razvili viša ego svojstva, buddhičku univerzalnu ljubav, pokušavamo to već od prvih inkarnacija *ljubeći svoje bližnje*. Ova ljubav je bila u početku prilično obojena sebičnošću, da bi se postepeno oplemenjivala, bila sve manje sebična i na kraju postala čista ljubav, prava božanska univerzalna ljubav.

Jasno sagledan put čovjeka, omogućuje da izađe iz mnoštva činjenica i detalja i uoči ono bitno.

Ono bitno, to je njegovo otvaranje prema van, oslobađanje od pospanosti koja je nastala zbog toga što Svijest ili Duh toliko je zatrpana naslagama materije svih razina pa joj je u početku nemoguće ugledati ispod tog brda materijala, onaj sitni kristal. U ravnici, u dolini, svuda ima mnoštvo materijala, čak pravih gromada. U dolini je ravnica, trava, blage padine, šume, jezera, potoci i vodopadi. Jedan divan kraj iznad kojeg se uzdiže to glomazno i majestetsko brdo, čiji vrh skrivaju oblaci, jer je toliko visoko. Nevidljivi kristal će jednom postati kristalni dvorac na vrhu.

Ako je u dolini ili ravnici pustara ili pustinja, tada je to žalosno i potrebno je da se cijelo podnožje oplemeni i ispuni bujnim životom, o kojem pjesnici pjevaju, a umjetnici maštaju.

Čovječji život, gledan s ove perspektive, prepun je čarobnih scena da ih može samo slikar-iluzionist donekle dočarati duši drugog čovjeka, duši njegovog sudruga.

Oplemenjivanje grube materije i života u njoj, izgradnja božanskih oblika iz te oplemenjene materije, geometriziranje božanske prirode prema božjem Planu, to je zadaća, cilj i usud čovjeka koji je Bog u nastajanju.

.....0.....

Promatrali smo čovjeka u njegovom uspinjanju ka vrhu, na kraju jednog fizičkog, astralnog i mentalnog ciklusa života (inkarnacije). Spoznali smo da taj polagani ali neumitni tok mnogih života osposobljava pojedinca da postane i on Veliki Graditelj Svemira.

Put učenja je Ubrzani Put. Taj Put je poznat i utaban mnogim izdržljivim stopalima.

Slijedimo li pažljivo put bilo kojeg pojedinca nakon smrti njegovog fizičkog tijela, zaprepastiti će nas činjenica da je njegov put točna minijturna kopija Puta učenja.

Stari Indijci su to dobro uočili jer je svakom Indijcu bili naloženo da nakon njegove navršene 50. godine fizičkog života, pređe u pasivnost, posveti se asimilaciji stečenih iskustava i izgradnji svojih unutarnjih krijeposti.

Ova metoda prikazana je u «Tibetanskoj knjizi mrtvih» pod nazivom «umjetnost umiranja», što znači da treba već za života u fizičkom tijelu obratiti pažnju na razvijanje virtuoznosti života nakon smrti fizičkog tijela.

Oposposlavljavajući se svjesno, dosljedno i energično za naš život od sutra ostvaruje u č e n i š t v o.

SAN I PRIJENOS SVIJESTI

San i smrt su kao blizanci

Kada se u jutro «budimo» registriramo repli-slike u mozgu koje su nastale u njemu indukcijom misaonog polja mentalnog tijela, kojeg donášamo sa sobom. Ovo čitanje tih repli-slika mi zovemo snom.

Evo slučaja jednog znanca. Nalazio sam se blizu tijela (bilo je prije jednog sata u noći). Koliko sam bio u tijelu tj. u glavi ne mogu znati, ali sam ja, moja svijest, registrirao repli-slike u mozgu. Zadnja slika koja mi je ostala u sjećanju bila je kao da se nalazim u nekoj kupaonici. Stajao samo i odjednom osjetio neko gubljenje svijesti. Odmah sam se sjetio da se to događalo uvijek kada sam padao u nesvijest. Tada sam osjećao trnce i žmarce u glavi i djelomično u ramenima. Ovaj puta samo to osjećao u cijelom tijelu, možda više u donjem trupu, rukama i nogama. Možda i zato jer sam u tom času obraćao na to više pažnje i što mi se to događalo prvi puta.

Nesvijest se očitovala samo tako što u kupaonici nisam više vidio ništa, ali sam u toj «tami» bio i dalje svjestan.

Kako nije došlo do gubitka svijesti kao ni posljednji puta kada sam prolazio kroz «zid» (na onim stepenicama) shvatio sam mirno, bez uzbuđenja, razumljivo, kao samo po sebi da se mogu probuditi u tijelu, tako da otvorim oči. To sam i učinio iako ne tako lako. Ležao sam budan u krevetu na leđima. Sjetio sam se da sam se neko vrijeme prije okrenuo na leđa. Nisam odmah mogao rastumačiti san, rekapitulirao sam ga dva puta i u jutro razmišljao o njemu.

Trnce koje sam osjećao u cijelom tijelu podsjećali su me na električne žmarce statičkog elektriciteta u polju induktora. Možda to dolazi od toga što je moje dolazeće astro-mentalno polje višeg napona (voltaže) nego u fizičkom tijelu, u njegovim stanicama – pa dolazi do sitnog pražnjenja u bezbrojnim mjestima. (Osjećaj «iglica» na koži lica ili ruke je isti kao kad približimo ploču nabijenu statičkim elektricitetom).

Ovo je interesantan slučaj buđenja koji označuje posebno stanje potpunog prekida svijesti do pune svijesti, uz puno sjećanje svega što se događalo u vrijeme izbivanja iz tijela. U ovom slučaju nije došlo do prekida svijesti ili nesvijestice koja je normalna kod svih ljudi u času uspavljivanja ili u času buđenja. Činjenica je ipak ta da se sjećamo samo onih slika ili doživljaja neposredno pred buđenje i kako su to bile nepovezane slike, događaji i utisci iz okoline koja se neprestano mijenja, prelaženje iz jedne forme u drugu..... pa to daje nesuvislo ponavljanje fizičkih doživljaja, a ne astralnih. To znači da su te izmiješane slike i utisci jednostavno pročitani u mozgu u času «buđenja» ili ulaženja u tijelo.

Zašto se ne utisne u mozak astralno sjećanje? Možda zato što su astro-mentalne struje slabe iako su veće voltaže.

Kada počinjemo ostvarivati buđenje bez prekida svijesti onda je slijedeći korak kako prenijeti u mozak cijelo sjećanje astralnog «putovanja». Najprije treba svladati automatsko mišljenje mozga i slike što stvaraju bio-moždane struje.

Također treba odstraniti (polarizirati) misli koje su u času buđenja nastale asocijacijom, kao i slike astralnog pamćenja, koje su u času buđenja izazvale slične slike indukcijom, rezonancom ili asocijacijom.

To je postepen proces s više ili manje uspjeha. Sjećanje ovisi o bolje školovanom mentalnom tijelu, tj. da misli više koncentriramo. Što je jača koncentracija to je veća prodorna snaga misli mentalnog tijela.

Gdje se stvaraju misli?

- 1./ mozak – automatske bio struje koje ponavljaju misli.
- 2./ astralno tijelo – viši dijelovi u kojima su emocije usko povezane sa mislima.
- 3./ mentalno tijelo – konkretne misli više ili manje koncentrirane.
- 4./ velika količina apstraktnih misli inducira obične misli u mentalnom tijelu s većom koncentracijom.

Te slike ili pseudo doživljaji u toku sna mogu biti rezultat čisto mozgovnih bio-struja koje izazivaju ponovno stvaranje (pamćenje) nekad izazvanih slika u budnoj svijesti. Te slike su vrlo rijetko suvislo povezane kroz izvjesno pamćenje pojedinih stanica, koje imaju svojstvo pamćenja, veću ili manju sposobnost registriranja ranijih impulsa. U stanicama se zapisuje pamćenje kao kod magnetofonske vrpce.

Postanak mozgovnih bio-struja može dakle imati trostruki uzrok:

1. Automatski, u slučaju kad je mozak potpuno slobodan od vlasnika koji je izbačen iz tijela putem narkoze, nesvijesti, mesmerizma, hipnoze ili udaljen na dulje vrijeme na distancu putem sna.
2. Tuđe misli koje izvana prodiru u mozak na isti način kao i radio valovi u tranzistoru. Ovi valovi su veće ili manje određene misaone forme, kojih je puna atmosfera jer ih neprestano stvaraju ljudi. Ovi misaoni oblici su različitog stupnja jasnoće i čvrstoće, odnosno trajnosti, već prema snazi koncentracije onog koji misli. O tome ovisi njihova moć djelovanja na tuđi mozak da u njemu indukcijom izazovu iste ili slične vibracije. Mentalne vibracije naime pobuđuju misaone struje u mozgu. Svi misaoni oblici koji lebde u prostoru (atmosfera) izazvani su potencijalom, impulsom koji kraće ili dulje vrijeme drži neku količinu mentalne materije na okupu. Ta veća ili manja količina mentalne materije živi još neko vrijeme svojim vlastitim odijeljenim životom, neovisno o neorganiziranoj, skoro homogenoj materiji (esenciji) iz koje je privremeno izdvojena. Njezin se život očituje u vibriranju ili pulsiranju čestica i mentalne energije u njima. Njena egzistencija forme može se analogno usporediti sa egzistencijom bezbroj malih vrtloga koji nastaju u mirnom moru, kada se neki čvrsti predmet kreće kroz morsku vodu. Pošto je mentalna materija sastavljena od živih jedinica koje isto tako žive kao i pojedine stanice u našem tijelu, onda bi svaka misaona forma bila privremeno sastavljena od živih mentalnih stanica koja svaka za sebe posjeduje svoju svijest. I svaka stanica našeg tijela ima neku svoju svijest pa skup svijesti tih nekoliko milijardi stanica našeg tijela tvore njihovu zajedničku svijest koja se u teozofskoj literaturi zove elemental fizičkog tijela. Tako i svaka privremena misaona forma ima svoju privremenu, vlastitu svijest koje se u teozofskoj literaturi naziva misaoni elemental. Njegova svijest je ukupna svijest svih malenih čestica svijesti, mentalnih stanica, koje privremeno čine tu misaonu formu. Ovu osnovnu ili temeljnu mentalnu stanicu u teozofskoj literaturi zovemo mentalna esencija. Vrsta misli određuje vibraciju (frekvenciju), amplitudu i valnu dužinu itd.
3. Indukcijom misaonog «polja» koje vlasnik tijela donosi sa sobom ulazeći u fizičko tijelo, odnosno mozak. Gledano sa psihološke strane, misli odnosno sjećanje na netom proživljena iskustva u astralnom svijetu koje vlasnik donosi sa sobom, izazivaju asocijativne misli u pojedinim centrima za pamćenje. Vibraciona energija donesenih misli izaziva slične vibracije u mentalnoj materiji mozga koje se uvijek nalazi oko fizičkih stanica nekog centra pamćenja. U mozgu ima bezbroj centara. Jedni upravljaju fizičkim pokretima, drugi za emocije i konkretne misli (misli vezane za neku konkretnu formu) itd. Isto tako u mozgu se još postepeno razvijaju novi centri, centri za apstraktne misli koje nisu vezane za neki konkretni oblik, već za neku opću ideju. Kada mislimo na neku određenu stolicu tada je to konkretna misao, a kada iznosimo samo misao o stolici, tada to može biti bilo koja stolica, odnosno sve stolice zajedno. To je apstraktni ili opći pojam o stolici. U

matematici jedan broj je nešto konkretno, dok su pojmovi a, b, i c apstraktni brojevi i mogu predstavljati bilo koji broj. Većina ljudi vrlo malo misli apstraktno ili u pojmovima. Zato i nisu razvijeni njihovi centri za apstrakciju te ne mogu ni apstraktne misli izazvati nikakve slične reakcije ili vibracije u njihovom mozgu. Kod nekih ljudi postoje čak još finiji «hvatači» za još finije titraje misaonih valova nego što su apstraktne misli. Ovi ekstrasenzibilni centri i njihove super fine «antene» mogu također reproducirati titraje ako ih u njima izazove čovječja volja ili svijest koja stoji iza njih. Ovi superfini titraji i valovi (zračenja koja se šire u valovima), na Zapadu su nazvani intuicijom. Definicija intuicije je u tome da se više pojmova ili ideja obuhvati u jednu skladnu cjelinu koje možemo nazvati životnim iskustvom ili Životnom Mudrošću. Područje svijesti koje djeluje samo s ovom vrstom titraja ili intuicijom, pripada jednom tako visokom i uzvišenom dijelu čovječje vrlo razvijene svijesti da je mističari i okultisti smatraju nadljudskom ili Božanskom Mudrošću.

Misli ili bio-mozgovne struje spomenute pod 1, 2 i 3 mogu nastati u mozgu za vrijeme budne svijesti tj. dok se vlasnik nalazi u svom fizičkom tijelu. No, osim njih mogu nastati u mozgu i one koje izaziva sam vlasnik svojom voljom, potaknut na to nečim izvana ili iznutra (od svoje nadsvijesti).

Posjedujemo tri tijela: fizičko, astralno i mentalno. Po teozofskoj klasifikaciji ta tri tijela zovu se još vehikli, što znači, instrumenti kojima se svjesno služimo u kretanju i saobraćaju sa okolinom te bićima koja povremeno ili stalno žive na tom planu.

Nažalost, većina čovječanstva još nije razvijena toliko da bi koristila mentalno tijelo kao takav vehikl. Jedino fizičko i astralno tijelo mogu nam poslužiti kao vehikli jer su već dovoljno razvijeni. Isto tako imamo stalnu praksu da ih upotrebljavamo stalno kroz dan tj. astralno tijelo kao vehikl kroz noć, izvan fizičkog tijela koje tada spava.

Svaku večer, prije nego naše fizičko tijelo ili vehikl zaspi, ostvarujemo najsavršeniju relaksaciju.

Ta relaksacija je upravo onakva kakva se traži kod jedne uspjele meditacije, kod kontemplacije. Isto takvu potpunu relaksaciju uspjeva ostvariti na sebi svaki dobar medij, spiritistički medij, koji pada u trans ili hipnotički mediun koji se prepušta glasu i sugestijama hipnotizera. Čak i kod hipnoze, medij se sam stavlja u stanje transa jer kod toga nema utjecaja snage i volje hipnotizera ama baš ništa. Snaga hipnotizera se sastoji samo u tome da on svojim fluidom napuni cijeli živčani sustav medija, naročito njegovu glavu. Taj višak fluida stvara kod medija osjećaj pospanosti kao i manjak fluida (bio-fluida) kod umornog i iscrpljenog tijela.

Pospanost dakle uzrokuje manjak ili višak životnog fluida tj. ako je iznad ili ispod normale. Nije na odmet ako se ovaj podatak usporedi sa izvještajima raznih škola joge gdje se kaže da je manjak ili višak prane jednako opasan za prosječnog čovjeka. Medicinski je to patološko stanje.

Manjak ili višak fluida u fizičko-eteričkom tijelu oslabljuje normalnu snagu spajanja tijela sa astralnim tijelom. Posljedica je ta da dolazi vrlo lako do njihovog privremenog odvajanja ili kako to mi laički kažemo, padanje u san.

Padanje u san je u stvari i potpuno napuštanje fizičko-eteričkog tijela od strane naše svijesti koja nakon toga prenosi svoju aktivnost u slijedeće tijelo ili vehikl, u astralno tijelo.

Ako se za vrijeme sna ne koristimo sa astralnim tijelom, tada je naša svijest neaktivna i nalazi se u polusnu i u tom tijelu koje lelujava lebdi okolo, nikada se mnogo ne udaljujući od fizičkog tijela.

Ako smo aktivni za vrijeme sna fizičkog tijela u astralnom tijelu, ako koristimo njegove organe i centre da se krećemo po astralu, da zapažamo i registriramo sve na što naiđemo, da saobraćamo sa njegovim stanovnicima (stalnim bićima, sa onima koji su također kao i mi

odsutni ili sa onima koji su bez fizičkog tijela a zovemo ih «umrlima»), onda se mi koristimo sa našim astralnim vehiklom.

U prvom slučaju nemamo što da donesemo kao sjećanje u fizički mozak kada se «budimo», dok u drugom slučaju imamo prilično toga da utisnemo u mozak, na jednaki način kako pamtimo sve gdje smo bili ili što smo doživjeli svaki puta kada izađemo iz kuće u grad i vraćamo se natrag.

Da li uistinu pamtimo sve po povratku s našeg astralnog putovanja? To je vrlo rijedak slučaj kod prosječnog čovjeka, a ako postoje neki utisci, tada je to zbrka od najrazličitijih utisaka, možda po neki prividno suvisli događaj.

Kod svakog napuštanja fizičkog ili astralnog tijela (kad se «budimo») nastaje kratki prekid u kontinuitetu svijesti. To je trenutna nesvijest.

Realnije rečeno, kod uspavljanja i kod buđenja mi uvijek padamo u kratku nesvijest.

Ova nesvijest je u stvari onaj vrlo kratki interval vremena kada svijest «preskače» iz jednog vehikla u drugi, kao električna iskra iz jednog vodiča u drugi.

Naša svijest preskače zato jer ne postoje niti, spoj ili kanal pomoću kojega bi svijest bez prekida prešla iz jednog vehikla u drugi.

Svijest u stvari je energija, nešto slično kao struja ili električni potencijal. Kada kod električne struje postoji spoj ili žica, tada ona jednostavno prelazi iz jednog tijela u drugo. A ako nema tog spoja, tada ona prelazi u vidu električne iskre. Kod svakog iskrenja, električna struja se transformira, ona nema više ona ista «svojstva» koje je imala prije iskrenja. Pada joj ili napon ili frekvencija ili amplituda. (usporedi električni transformator).

Potpuno jednako je i kod preskakanja (iskrenja) svijesti iz jednog vehikla u drugi. Kada svijest prelazi iz fizičkog vehikla u astralni, tada svijest ima jaki napon ili gust naboj pa vrlo lako prenese dnevno sjećanje u «astralni» mozak. Praktički, svake noći kada prelazimo na astral nosimo sa sobom pamćenje svega što smo kroz sve dane doživjeli.

Kod «buđenja» nije tako. Napon svijesti ili njena gustoća naboja je daleko manja, toliko finija i nježnija, toliko transformirana u više vibracije, da je energetski nemoguć potpun prijenos u fizički mozak, u fizički transformator koji je vrlo grubo i primitivno izgrađen. (Kao transformator od malog broja namotaja) od lošeg materijala njegovih žica i još slabe izolacije.

Ova analognost između svijesti, mozga i električnog transformatora je vrlo očita, tako da je to možda jedan od najboljih primjera kojim se može donekle protumačiti prijenos svijesti.

Kad bi fizički mozak bio «čist», odnosno prazan u času buđenja, bilo bi omogućeno dobro sjećanje na astralno putovanje. On to skoro nikad nije, jer kroz njega stalno prolaze najrazličitije bio-struje, koje čas ovdje, čas ondje izazovu sjećanje u nekoj stanici ili skupu stanica, u ovom ili onom centru za pamćenje.

Prema tome, u času buđenja, nailazimo na mozak koji je sav ispisan i išaran sa najbezveznijim segmentima pamćenja izvjesnih proteinskih stanica (neurona) u kori našeg mozga.

Tako postoje dva jaka razloga koji sprečavaju prijenos astralnog sjećanja u fizički mozak u času buđenja.

Astralno područje pamćenja odgovaralo bi donekle našem mozgu i u času buđenja kada se dva tijela spajaju, dolazi do onoga što bi rekli, do poklapanja astralnog i fizičkog mozga. Oba se sastoje iz bezbroj stanica pa zato i ima bezbroj «dodirnih» točaka između njih. No, mnoge njihove stanice se nikada potpuno ne dodiruju i zato postoji «iskrenje» između njih. Nastaje bezbroj iskrica, bezbroj sitnog pražnjenja. Doživljaj je kao ubadanje sitnih iglica, a osjećaj je nekako neobičan, niti ugodan niti neugodan.

U ovom iskrenju izgubi se 99% pamćenja na noćni astralni doživljaj.

Nadprosječan čovjek tj. onaj koji je u evoluciji malo više napredovao, onaj koji je već nešto razvio svoju spiritualnost (duhovnost), taj je svjesno ili nesvjesno tokom života razvio

koncentraciju i meditaciju do takvog stupnja, da se posljedica toga pokazala u ponovnom oživljavanju jednog centra u mozgu kojeg zovemo životna žlijezda ili epifiza.

Stimulirana na finiju aktivnost, epifiza je onaj spoj ili žica, koja spaja fizički mozak sa astralnim mozgom. Prijenos pamćenja je tada bez prekida, kontinuiran, bez gubitka. Svijest tada prolazi iz jednog vehikla u drugi mirno i direktno, bez iskrenja kao struja kroz žice.

Teozofija tumači tu višu funkciju žlijezde, a teozofsko školovanje preporuča najbezazleniju metodu kako da se ubrza njezin razvoj (evolucija). Neke škole joga također direktno ili indirektno omogućuju razvijanje ove žlijezde, ali su njihovi postupci više ili manje riskantni, već prema tome da li više ili manje ističu potreban prethodni razvoj moralnih kvaliteta i vrlina. (Vidi :»Nevidljivi pomagači« od C.W. Leadbeatera).

Aspiranti ili kandidati za učenje, odnosno svi oni koji ozbiljno nastoje da spiritualna (duhovna) pravila primjene u svom dnevnom životu, nalaze se vrlo često, ako ne i stalno na astralu u skoro potpuno budnom stanju, u svom astralnom tijelu, za vrijeme noći dok njihovo fizičko tijelo spava.

U astralnom vehiklu se lakše misli jer je potrebno utrošiti manje energije da se pokrenu na vibriranje pojedine čestice (stanice) astralnog mozga, nego li kod grubih, teških i tromih molekula koje sačinjavaju stanice fizičkog mozga. Kada se nalazimo u astralnom tijelu, tada imamo i bolje pamćenje. Naime, čim se nađemo potpuno u svom astralnom vehiklu, ne samo da se sjećamo mnogo toga iz prošlih dana, već se prilično dobro sjećamo mnogo toga što smo proživjeli, naučili i vidjeli u mnogim noćima ranije preko svog astralnog tijela, u astralnom svijetu. Tamo imamo priliku, kao i ovdje da upoznamo mnoge nove ljude, da steknemo mnoga nova poznanstva, da vidimo mnoge nepoznate stvari i krajeve, da naučimo mnogo toga na astralnim predavanjima i učionicama. Sve je to daleko lakše i bolje nego u fizičkom svijetu, gdje smo prilično ometani zbog ograničenog prostora i vremena, putovanja i slično. Na astralu za vrijeme noći nema tih fizičkih ograničenja jer skoro momentalno uvijek možemo se naći tamo gdje nas vuče želja ili koncentrirana misao koja je vezana uz želju.

Čim «zaspimo» odmah se sjećamo svih doživljaja mnogih prošlih noći i nastavljamo tamo svoj paralelni život na isti način kako nastavljamo fizički život svako jutro kada se «budimo». Međutim, kod fizičkog buđenja mi automatski zaboravljamo gotovo sve o tom našem paralelnom životu. Neki mutni i podsvjesni dojmovi se probijaju i ipak stvaraju u nama stalni nemir i želju da se interesiramo svakog dana, sve više i više, za duhovne stvari, za okultizam, za sve nepoznato i neotkriveno u nauci, filozofiji i psihologiji. Nešto tajanstveno nas tjera u našoj «tamnoj» nutrini da tražimo knjige, ljude, udruženja gdje bi mogli za svoj fizički mozak i njegovo pamćenje skupiti one iste podatke koji su nam već dobro poznati svake noći čim se ponovno nađemo u našem astralnom vehiklu.

Zaključak je vrlo jednostavan. Čim mi u našem fizičkom tijelu «zaspimo» istog časa se «budimo» u astralnom tijelu a kod vraćanja «zaspimo» u astralnom tijelu, a «budimo» se u fizičkom. U astralnom tijelu sjećamo se svega iz prošlosti, u astralnom i fizičkom svijetu, a u fizičkom svijetu sjećamo se samo onoga što smo proživjeli u fizičkom svijetu. Tu i tamo mutni snovi koji se utisnu ujutro kod buđenja, dopunjuju samo naše sjećanje.

Razlog ovom neprenošenju sjećanja u fizički mozak je prisutnost zaštitne opne ili membrane kako je to već u početku opisano.

U teozofskim knjigama se tvrdi da je za taj prijenos svijesti, odnosno sjećanje sa astrala na fizičku razinu i obratno potreban specijalni razvoj epifize. Ako je ta žlijezda ključ sjećanja ili kontinuiteta svijesti, onda se zaštitna membrana mora nalaziti oko te žlijezde ili negdje u njoj.

Neka naučavanja joga pogrešno pretpostavljaju da se pojedini centri ili organi razvijaju tako da se vrši intenzivna koncentracija. U koncentraciji je jako snaga na djelu i to bi onda bio samo «mehanički» podražaj organa ili centra, odnosno pojedinih atoma koji sačinjavaju

njihovu strukturu. To se zato događa jer čim popusti snaga, sva uzbuđenja tih atoma nestaju i sve treba početi iznova.

Ako je koncentracija ujedinjena sa snagama mišljenja odnosno sa snagama koje su uzrok mišljenju, tada je uposlena u tu stimulaciju atoma i Viša Svijest. Ona je ona prava energija koja vrši izgradnju bilo forme ili strukture. Volja nazočna u običnoj koncentraciji nije onaj atmički princip Volje koja je najviši izražaj Svijesti. Snaga koncentracije bi po analogiji bila samo koncentrirani snop toplinskih ili svjetlosnih zraka koje vrše samo mehanički ili kemijski efekt.

Naime, koncentracija omogućuje meditaciju, a ova opet kontemplaciju ili samadhi. Koncentracija je sakupljanje postojećih snaga dok je Volja fokusiranje, suženje ili koncentracija Svijesti. Svijest je stvaralačka energija pa je prema tome Volja koncentrat te energije.

Kada dakle svijest kroz svoju stvaralačku energiju djeluje na neki centar ili organ, tada ga ona razvije, preoblikuje, usavršava i pretvara u jedan superfini instrument kroz koji se mogu izraziti (očitovati) sposobnosti Više Svijesti ili Ega. A to je cilj evolucije kako čovjeka tako i cijelog kozmosa.

Ni koncentracija, a niti meditacija ne izgrađuju nove centre i organe, već Viša Svijest koja se je uspjela probiti dolje u niža tijela koja su pomoću koncentracije i meditacije pretvorena u provodnike. Prodrijevši na taj način u tri niža tijela, Stvaralačka Energija te Više Svijesti preoblikuje, profini i preuredi ta tijela, izgradi u njima nove centre i organe.

Tada kažemo da se Viša Svijest očitovala u nama. Može se još reći, da se je naša niža narav toliko uzdigla i profinila da se mogla spojiti sa Višom Svijesti. Značenje je uvijek isto, samo su riječi druge, odnosno gledište sa kojeg se promatra.

Proširenje naše budnosti na astralu, stalna upotreba našeg astralnog vehikla svake noći, za vrijeme svakog našeg izlaska iz tijela, rezultat je jednog konstantnog napora u našoj neprestanoj težnji za duhovnim napretkom. Ova stalno živa, jaka i neprekidna težnja odvodi nas svaku noć na izvjesna mjesta gdje se okupljaju mnogi slični nama, na mjesta gdje primamo nove poduke i učenja. Ovakva mjesta nazvali su teozofski učenici pred nekih 70 godina dvoranama učenja. Nije rijedak slučaj da se u tim dvoranama katkad nađe i po koja napredna osoba, kakav napredniji učenik Majstora pa i sami Majstori.

Još više spiritualno napredujemo, kako u sposobnostima, moralu i znanju, ako veći dio noći iskoristimo tako da se pridružimo nekoj većoj ili manjoj grupi pomagača. Učeći druge, učimo brže nego kada učimo sami pa makar to učenje primali i od samog Majstora. Učitelj nam može dati svo znanje, ali ga mi nismo u stanju uvijek asimilirati. Zato često odu u «vjetar» mnoge riječi koje nam uputi Učitelj.

Ukoliko smo opet obuzeti snažnom željom da nešto nekome objasnimo, da bi mu pomogli u njegovom spiritualnom napredovanju ili samo jednostavno da on shvati što je upravo najbolje za njega, tada se razvijaju, proširuju u nama kanali i prolazi. Tada «side» po neki djelić Više Svijesti, koja je Život, Mudrost i Znanje.

Naše učenje na astralu je samo naše upoznavanje sa praksom koju bi mogli vršiti. A ta pouka ne može biti ništa drugo do naše predano pomaganje onima koji teže i nastoje da se penju stepenicama po kojima smo se i mi netom popeli.

Ova naša aktivnost u noći može se razviti do znatnog stupnja aktivnosti, a da mi o tome u našoj budnoj svijesti ne znamo ništa. Razlog je jedino taj što nismo ujutro, u času «buđenja», uspjeli prenijeti nikakvo sjećanje o tome u fizički mozak.

Prema tome neznanje o toj našoj aktivnosti ništa ne umanjuje vrijednost tog našeg požrtvovnog rada.

Naša želja da znamo koliko smo dobri, pametni i vrijedni, nije ništa drugo do jedne sasvim sebične želje. Čim je nešto sebično, već je negativno, a s druge strane, mudro je da se što nejasnije sjećamo tih naših aktivnosti kroz noć. Kada bismo nešto znali o tome, tada bismo

zapadali u bezbroj iskušenja da ponovo oživimo neke svoje slabe strane kojih smo se s mukom već prilično oslobodili. To su ponos, praviti se važan, biti umišljen, pričati o tome bilo gdje i bilo kome, imati osjećaj nadmoćnosti zbog pameti, zbog sposobnosti pa i dobrote itd. Mi članovi Teozofskog Društva ionako previše pričamo o svojim sposobnostima, natfizičkim doživljajima, o tome što sve znamo. Kada bi k tome još dodali ono što sve radimo noću, a supermaterijala svake noći ima mnogo, tada nam nitko ne bi bio ravan, gotovo bismo se raspukli od naše veličine.

Mudar Učitelj koji nas za sigurno vodi, makar o tome ništa ne znamo u budnom stanju, vrlo dobro zna da je nejako dijete najbolje odalečiti od zla i napasti. Kada ćemo porasti i očvrnuti, tada ćemo se sami moći othrvati svakoj napasti i svladati svaku poteškoću bez molbe za pomoć svog Učitelja ili da se nesposobni za viši život, dršćući i bojažljivo držimo njegovih skuta.

Na kraju, promatrali smo ovo sve s jedne strane i kako god tumačili, kako nam god to izgledalo, to je jednostavno jedna činjenica.

Iako su ove razumne činjenice malo ohrabrujuće, postoji ipak jedna nada da će možda uskoro netko među nama ojačati toliko, da će postati nužno za njegov upravo dostignuti spiritualni stupanj, pojavljivanje prvih suvislih sjećanja na noćni rad. Takav skromni početak nije kod svih jednak jer svaki ima do toga svoj specifičan put.

Možda je jedan fenomen zajednički kod mnogih, a taj se očituje ovako : u jutro u času «buđenja», neposredno kod ulaženja u fizičko tijelo, u času kada se spajaju astralni i fizički mozak, osjeti se jedno snažno vibriranje, žmarce, iskrenje kao u blizini nekog elektrostatskog polja, visokofrekventnog polja.

To je ono pražnjenje koje je ranije opisano u ovom članku i koje većina osjeti u času buđenja. Ujedno je to i znak ili «upozorenje» da se budimo, znak koji s vremenom automatski izaziva u nama koncentriranu pažnju da prenesemo u fizički mozak ono sjećanje na noćni rad kojega upravo u tom času posjedujemo. Pojava ovog iskrenja počinje sve više i više buditi spoznaju da se upravo budimo, pa se tada automatski pripremamo za prijenos sjećanja.

Biti svjestan svega što se događa svakog trenutka, nazivamo b u d n o s t.

Ovu budnost moramo razviti na astralu kao što je imamo i u fizičkom tijelu. Logično, ako je nemamo u fizičkom tijelu, ne možemo je imati ni u astralnom. Fizička budnost uvjetuje astralnu budnost, proširenje fizičke budne svijesti na astral.

Budnost nije naša spremnost da na sve reagiramo mehanički, emocionalno ili mentalno, već se budnost sastoji u tome da registriramo svaku i najmanju promjenu u nama (svijesti) ili u našoj okolini. Jednostavno moramo neprestano biti aktivni ili budni promatrači, a fizički pokretni, koliko to hoćemo.

Jednako tako u emotivnom i misaonom smislu.

Biti aktivan u tri tijela samo onda kada mi to zaista hoćemo, to je ključ uspjeha za naš spiritualni razvoj.

To se postiže samo nastojanjem u provođenju koncentracije, meditacije i konstantne težnje prema boljem.

Neutaživa žudnja da budemo što korisniji našoj neposrednoj okolini je bitna kvalifikacija za spiritualni razvoj.

IZGRADIVANJE TIJELA I KARAKTERA POMOĆU ODREĐENOG MIŠLJENJA

Što je to akumulacija energije?

Kada na to mislimo, predstavljamo si nešto kao statički elektricitet koji se kao nekakvo punjenje nagomilava na površini nekog predmeta. Pomišljamo i na punjenje ćelija električnom energijom u akumulatoru.

Al, energija našeg tijela je sasvim nešto drugo.

Pranična energija koja ulazi u muladhara čakru i od nje struji u krv i spolne žlijezde, nije strujanje elektrona kako je to kod električnog punjenja.

Prana je životna energija koju na fizičkoj razini «upijaju» samo temeljni fizički atomi. Takav jedan atom nabijen praničnim životom skupi oko sebe još šest atoma koje napuni svojom pranom i stvara s njima «živu» molekulu ili «eteričku temeljnu stanicu», stvara živo biće koje spada u prabakterije ili pramikrobe. (usporedi prema H.P.B. «Ognjeni životi»)

Prana koja je ušla u prvi atom, diferencira se u sedam energetskih životnih oblika koji će poslužiti stvaranju temeljnih stanica iz materije svakog od 7 agregatnih stanja. Sedmo agregatno stanje zadržava za sebe onaj prvi atom koji je upio Pranu i prikupio ostalih šest atoma. Ova Prana sedmog agregatnog stanja je ružičaste boje i pripada sedmoj ili možda prvoj fizičkoj podrazini živih stanica.

Svaki od ovih sedam atoma spaja se sa određenom živom stanicom u tijelu i sastavlja tkivo koje je u vezi sa sedam tijela u čovjeku. Kako za sada postoje samo 4 tijela (kauzalno je četvrto) analogno tome u njima su aktivne 4 spirile.

Prvi val života, onaj od trećeg aspekta Logosa (Duh Sveti ili Marija, Brahma, Izida, Ištar) stvorio je krajnjim kombiniranjem istih temeljnih atoma fizički građevni materijal za žive oblike, za stanice i to zovemo *organskom materijom* (kuglica vitalnosti ili vitalna jedinica).

Osnovni fizički atomi od kojih je sastavljena sva fizička materija svih sedam podrazina, postoje zahvaljujući snazi Fohata koji ih održava u postojanju.

Međutim, oni fizički atomi koji su «upili» u sebe još i vitalnu (životnu) energiju ili Pranu, sastavljaju «žive» jedinice koje postaju građa za sav organski materijal iz kojega su sastavljena tkiva svih živih bića.

Nauka je ove dvije vrste materije svrstala pod *organsku i anorgansku materiju*.

Kada je Prana ušla u središte temeljnog fizičkog atoma, prodirući u njega iz astrala ili četvrte dimenzije, ispuni ga sedmerostrukim životnim kvantom. Privukavši ostalih šest temeljnih atoma, ispuni svakog sa po jednim kvantom. Vitalna jedinica egzistira kao jedinica tako dugo dok je ne «upije» u sebe neki životni organizam. Tada se ova vitalna jedinica rastvara na svoje sastavne dijelove od kojih svaki atom nosi sa sobom po jedan životni kvant.

Svaki od sedam životnih kvanta je diferencirana prvobitna Prana, a oni se međusobno razlikuju po pulsiranju, odnosno po broju vibracija koje proizvode atomi. Atomi s nižim brojem pulsa, vibracija ili frekvencije ulaze u stanice koje sačinjavaju «krutu» građu u nekom živom organizmu. Atomi sa nešto višim vibracijama ulaze u stanice koje sačinjavaju građu za organske tekućine. I tako to ide dalje.

Kisik (i ozon) ima u sebi energiju ekspanzije, dok dušik ima u sebi energiju kočenja. Njihovim međusobnim djelovanjem omogućuje se izgradnja organskih spojeva. Voda je inače osnovna tekućina, dok je ugljik temelj krutih organskih spojeva. Dušik (nitrogen) se uvijek miješa sa svima i omogućuje bezbroj varijanti organskih supstanci.

Kako je naše tijelo sastavljeno od svih tih osnovnih kemijskih elemenata, to pojedini temeljni atomi koji su nabijeni kvantom životne energije ulaze u krute stanice našeg tijela, u tekućine našeg tijela (krv, sokove žlijezda itd.) i u plinovite molekule kisika. Zatim ulaze u eteričkom obliku u krv, živce i cerebro-spinalni sustav struajući po njima kao po kanalima ili provodnicima, stvarajući tako razne tokove životne energije napunjene raznim životnim kvantima.

Kroz čakru blizu slezene, naš fizički elemental «upija» žive vitalne jedinice (vitalne kuglice). Kada se ove vitalne jedinice rastave u svoje dijelove nakon ulaska u tu čakru, taj

elemental kao izvrsni kemičar u našem tijelu, ugrađuje ih u krute, tekuće i plinovite organske stanice.

Mi dišemo kroz kožu i pluća na taj način što uzimamo od kisika «plinoviti kvant životne energije» pa i njega naš kemičar ugrađuje u razne organske stanice.

Ovu raspodjelu sedam vrsta životnih kvanta elemental vrši po cijelom tijelu kroz veći broj tokova koje istočni okultizam poznaje kao *nadi*.

Eteričko tijelo je postojalo prije fizičkog tijela i zato su se ti tokovi oblikovali već ranije. Fizički strujni tokovi točna su kopija eteričkih. Tako se kroz tokove tekućina šire krute organske čestice materije, koje su ispunjene «krutim kvantima Prane». Tokovima živaca, ganglija i moždine raspodjeluju se kvanti četvrtog stanja (najnižeg eteričkog) i njih zovemo *bio-strujama*.

Na isti način je nastalo eteričko tijelo kao kopija životnih tokova u astralnom tijelu.

Svako tijelo je dakle složena struktura od bezbroj «živih» kvanata koje u fizičkom tijelu zovemo stanice ili celule.

.....0.....

Mi se krećemo u moru životnih jedinki ili temeljnih živih stanica ili bića koje je H.P. Blavatsky nazvala «temeljni životi» ili «ognjeni životi».

U «Okultnoj kemiji to su *vitalne kuglice*, izvanredno svijetle točkice koje vrludaju u svim pravcima našom atmosferom (uzduhom oko nas), a zrače blijedo-zlačanim svjetlom.

Kada ih nema, kada se sasvim iscrpi njihova zaliha, tada zamire svaki život, raspada se svaka životna forma, jer nema sile koja drži zajedno atome i molekule.

H.P.B. i njeni učenici C.W.L. i A.B. izjavljuju da možemo svojom voljom koja postoji iza svake misli, djelovati «mehanički» na ove «vatrene životne kuglice». Naš elemental ih upija automatski dok ih mi možemo uvlačiti svjesno u većoj količini.

Kako su te kuglice ispunjene vitalnom energijom, to može svaki jogi, koji zna kako se to radi, biti upravo nabijen tom energijom koja ima zajednička svojstva elektriciteta i magnetizma, zatim svojstva diamagnetizma ili levitacije i dinamičnosti u svemu.

Ako su naše emocije profinjene, tada je u našem astralnom tijelu zastupljena materija viših astralnih podrazina, a prema tome i astralna Prana viših astralnih frekvencija.

Radi toga možemo mislima i voljom koja uvijek stoji iza misli, modelirati naše astralno tijelo i ubacivati u njega tu finu astralnu Pranu i materiju.

To isto možemo i sa našim mentalnim tijelom koje je sastavljeno od mentalne materije četiri niže podrazine mentalnog svijeta, ako njegujemo čiste i nesebične misli.

U kauzalnom tijelu nema misli jer su u njemu samo ideje, zamisli, pojmovi i svojstva (vrline).

Ako u kauzalnom tijelu nema neke vrline, onda postoji u njemu praznina, prazan prostor, odnosno, postoji u tom prostoru samo neka «klica» koja se još nije razvila i ispunila taj prostor. To je onda jedno novo svojstvo kauzalnog tijela ili jedna nova vrlina.

Misli mogu postojati samo onda, ako postoje i njihove «klice» ili svojstva mišljenja u kauzalnom tijelu. Tu mogućnost mišljenja imaju samo individualizirana bića jer posjeduju kauzalno tijelo, premda u rudimentarnom obliku.

Sistematskim naporom ili treningom, možemo «razvijati klice» u našem kauzalnom tijelu tj. razvijati samo vrline, ako smo prethodno probudili u sebi dobrotu i usvojili potrebno znanje. Nije dobro imati samo dobrotu ili samo znanje za potpuni uspjeh u razvitku. Jedino u početku samo jedno ili drugo može privremeno pomoći.

Kada smo jednom «probudili» izvjesnu klicu ili vrlinu, odnosno novo svojstvo u kauzalnom tijelu, tada nam je dužnost da to novo svojstvo izrazimo ili prenesemo u svoja tri niža tijela.

Novo svojstvo je u stvari novootvoreni «kanal» u kauzalnom tijelu kroz koji teče Prana još finijih oblika, superfinih agregatnih stanja. To je spiritualna Prana iz Buddhičkog svijeta gdje je Pravi Život i Prava Ljubav.

Ova probuđena struja spiritualnog života može nesmetano protjecati u «donja» tijela, ako su profinjenje njihove aktivnosti. Ako nisu, ako u njima vibrira i djeluje samo gruba ili niža materija, tada dolazi do nagomilavanje te više spiritualne energije, dolazi do «začepljenja» u zonama gdje bi inače prolazila.

Na taj način se očituje početno, patološko spiritualno stanje koje zovemo bolest.

Zato bolest najprije nastaje u području mentalnog tijela, tamo gdje je nastalo začepljenje zbog zastoja u «izmjeni materije» određenog dijela mentalnog tijela.

Zbog toga ovo začepljenje uzrokuje daljnje začepljenje u astralnom tijelu na mjestu koje zaprema isti prostor kao i u mentalnom, pa se bolest tako prenese u astralno tijelo.

Snaga života uvijek teče prema dolje u materiju. Ako ovo stanje začepljenja potraje dulje vrijeme u mentalnom i astralnom tijelu, ista pojava začepljenja opetuje se i u eteričkom tijelu i normalno zatim u fizičkom tijelu.

Očitovanjem u fizičkom tijelu pojavljuju se simptomi bolesti dok su njeni uzroci u mentalnom tijelu.

Pravi liječnik će tada liječiti tako da pomogne tamo gore odstraniti uzroke i neće se osvrutati na posljedice ili simptome dolje. Ovi simptomi će mu samo ukazati da postoje nepravilnosti, a njihova pozicija u fizičkom tijelu će mu točno reći u kojem je području mentalnog tijela zastoj, odnosno disharmonija,

Takav liječnik pomaže ozdravljenje tako da pomoću svojih snažnih, pozitivnih misli ispravno djeluje na misli pacijenta, tako da ukloni uzroke bolesti. Za promjenu misli potrebno je promijeniti svoj stav, a to je svojstvo kauzalnog tijela. Naime, sa našeg gledišta mi mislimo da mijenjamo stav, dok u stvari to nije tako. Općenito postoji kod ljudi pomanjkanje stava i često pogrešno smatramo da imamo neki stav.

Pravi stav bi možda bilo ono što podrazumijevamo kao ispravno gledanje na život ili ispravno gledište.

Nakon zauzimanja stava, kroz kraće ili duže vrijeme popraviti će se bolesno stanje u mentalnom tijelu, doći će ponovno do harmoničnog prostrujavanja spiritualne Prane. To će se prenijeti na astralno i konačno na fizičko. Bolest će na taj način kao nekim čudom nestati sama od sebe. Tako će to izgledati laiku koji ništa ne zna o uzrocima bolesti.

Student okultizma ili teozofije sve ovo zna dobro, ako ne umom, a onda bar «srcem». On se naime u svom dnevnom životu drži pravila spiritualnog razvoja, točnije rečeno, za svaki stupanj razvoja vrijede drugi kriteriji ispravnog načina dnevnog života.

Promjene nastaju uvijek samo u svijesti. U svijesti je uzrok i početak svega što se odvija dolje u tri tijela ili tri svijeta egzistencije.

Ova Viša Svijest na današnjem stupnju čovjeka ima svoj izraz u kauzalnom tijelu. Prema tome kakva god se izvrši promjena u tom tijelu, ona će se odraziti i u ostalim tijelima sve do fizičkog.

Probuđena nova vrlina ili svojstvo stvara promjenu u Svijesti ili istodobno otvara se i kanal kroz koji ona struji u kauzalnom tijelu.

Svaka promjena svijesti stvara promjenu u materiji kauzalnog tijela, stvara u njemu neku novu boju ili oblik.

Jedna od najznačajnijih promjena svijesti kod aspiranta je početak njegovog učenja. Ova duboka nutarnja promjena odražava se i u njegovim vehiklima sve do fizičkog pa i na njegovu fizičku okolinu.

Ako nije moguće da se promijeni njegova okolina, tada učenik provede značajne reforme u svom dnevnom životu ili opet potpuno napušta svoju dotadanju okolinu i odlazi u drugu.

Svijest je ona koja vrši promjene u materiji.

Svijest je zapravo životna energija koja iz materije svih razina formira oblike i vehikle da bi se u tim svjetovima materije kroz njih izrazila.

Svijest je ona koja gradi životne oblike.

Osnovni kvant Životne Energije Svijesti je jedinica Prane na fizičkoj razini. Prana nije ta Svijest, ali tamo gdje je Prana, tamo se očituje Svijest.

Tamo gdje je Prana, tamo se grade oblici i vehikli, a gdje oni postoje, tamo se očituje svijest.

Svi oblici i vehikli su sastavljeni od temeljnih atoma svake razine, a njih je «sakupila» u žive forme Prana.

Na fizičkoj razini, ta osnovna živa forma iz koje se grade složena fizička tijela su jednosložne stanice.

Tih stanica ima slobodnih i vezanih za oblike.

U vodi, moru i zraku ima milijarde slobodnih stanica. Njih zovemo bakterije ili mikrobi.

No, iako su to jednosložne stanice, bića, sastavljena od određenog broja eteričkih ili superfluidnih živih bića – stanica sa kojima je potpuno ispunjena atmosfera, sve vode i kruta materija Zemlje.

Ovo su pranične vitalne kuglice koje su svuda prisutne gdje postoji bilo kakav stanični život.

Čak i minerali ne mogu «rasti» bez Prane jer je u mineralima elementalni život koji je kasnije već prilično napredovao u biljnom carstvu.

Sav prostor planeta Zemlje ispunjava bezbrojno mnoštvo tih vitaliziranih kuglica, zauzimajući isti prostor kao i obična materija sastavljena od slobodnih osnovnih atoma.

To bezbrojno mnoštvo tih vitaliziranih ili živih čestica možemo s pravom nazvati f i z i - č k o m e l e m e n t a l n o m e s e n c i j o m – po analogiji na astralnu i mentalnu elementalnu esenciju.

Svijest ili Stvaralačka Božanska Energija uvijek djeluje ili se očituje tako da grupira ovu živu prvobitnu supstanciju u privremeno žive jednosložne ili višesložne organizme.

Na fizičkoj razini svijest stvara bezbroj vrsta eteričnih bića, a iz materije nižih podrazina bezbroj vrsta živih stvorenja koja su sva sastavljena od živih jednostaničnih bića.

Na astralnoj razini, Svijest ili Stvaralačka Božanska Energija očituje se kao najraznovrsnije emocije (želje i strasti) pa također oblikuje bezbroj vrsta astralnih stvorenja privremenog života koje oblikuje iz «mora» živih jednostaničnih bića, nazvana u teozofskoj literaturi a s t r a l n a e l e m e n t a l n a e s e n c i j a.

Isto tako je na nižem mentalu, gdje svaka misao okuplja bezbroj različitih formi, kraćeg ili duljeg trajanja života, bezbroj stvorenja mentalne rupa razine.

I tu je čovjek pravi «stvoritelj» u pravom smislu riječi iako je on to i u astralnom i fizičkom svijetu.

Materija kauzalne razine je sastavljena od osnovnih mentalnih atoma i njihovih molekula na drugoj i trećoj podrazini. Ova je materija već toliko profinjena, odnosno tako brzih vibracija, da vrlo malo sprječava izražavanje svijesti kroz oblike stvorene od tih atoma i molekula, da se ovdje po prvi puta može govoriti o nesmetanom Božanskom izražavanju Svijesti.

I zaista, na višem mentalu, u kauzalnoj materiji očituje se uistinu Božanski Život.

Ranije je rečeno da su svojstva te Svijesti određene vrline u čovjeku, vrline koje su proizašle iz obilno ponavljanih životnih iskustava.

Sada neće nam biti teško razumjeti ono okultno (hermetičko) pravilo životnog razvoja, da se jedna nova vrlina ne može jednostavno razviti ili pojaviti na brzinu. To je moguće samo

kroz bogato životno iskustvo, kroz bezbroj ponavljanja. Prosječni čovjek to radi automatski gonjen u tom smjeru kroz mnogo inkarnacija.

Aspirant ili učenik to radi svjesno jer pozna zakone evolucije, zakone samorazvoja, samokultiviranja ili samoostvarenja.

Temeljiti i ustrajni trening zamjenjuje mu sada mnoge inkarnacije. On može sakupiti bogato životno iskustvo već u nekoliko decenija te je u stanju ubrzati svoju evoluciju Svijesti, odnosno, povećati mogućnost da se ta Svijest izrazi.

A ta Božanska Svijest u njemu će se sve više izraziti ako se za nju izgrade izvjesni instrumenti ili vehikli. Samo tako će to njoj biti moguće.

Ovi vehikli se izgrađuju od žive prvobitne supstancije na svakoj razini i tu živu prvobitnu supstanciju nazivamo **e l e m e n t a l n a e s e n c i j a r a z i n e**.

.....0.....

Životna energija u našem fizičkom tijelu očituje se na nekoliko načina, od kojih su dva potpuno izražena, dok se treći tek postepeno formira kod današnjeg malo razvijenijeg čovjeka.

1. način je čisti fiziološki život stanica tijela
2. " " sposobnost oblikovanja novih tijela
3. " " početak stvaralačkog rada u materiji tri niže razine

U prvom načinu životna energija očituje se kao animalna životna sila. U drugom načinu očituje se kao energija rađanja (oplodnje), a u trećem kao psiho-fizička stvaralačka energija. Ova treća nastaje transmutacijom iz druge faze i analogno tome, druga je nastala transmutacijom iz prve.

Kao i kod Prane i ovdje se uvijek radi o jednoj te istoj Energiji jer se ona prvobitna ili početna modificira ili preoblikuje (transformira, transmutira) uvijek u neki njen vlastiti viši oblik, koji na neki način korespondira sa sve višim i višim agregatnim stanjima materije.

To su u stvari sve viša i viša «agregatna» stanja životne energije koju mi jednostavno zovemo **P r a n a**.

Dakle, ova životna energija se manifestira na drugi način kao energija oplodnje, a u trećem načinu se ta energija preoblikuje, transformira (sublimira) u opću stvaralačku energiju na fizičkom, emocionalnom i mentalnom polju.

Aspiranti i učenici sve ovo znaju i onda svjesno ubrzavaju ovu treću transformaciju, odnosno osposobljavaju se da u sebi omoguće aktivni život ove Životne Energije na njenom trećem stupnju.

Napredni učenik uspjeh će u sebi aktivirati i njen četvrti ili posljednji stupanj aktivnosti u fizičkom tijelu, a to je Univerzalna Životna Energija ili **Kundalini**.

Logično je da postoje još i daljnja tri stupnja aktivnosti ove Životne Energije, još tri stupnja njegovog očitovanja iznad Kundalini, ali to će čovjek realizirati tek u dalekoj budućnosti kada bude posjedovao samo eteričko tijelo.

Izgleda da ovih sedam načina očitovanja ove Životne Energije, odgovara opisu onih sedam vela Kundalini.

Zaista, oni viši stupnjevi Kundalini oživljavaju (bude), stvaraju i oblikuju viša tijela ili vehikle čovjeka, a to već sada mogu činiti vrlo napredni učenici, dok će čovječanstvo to moći kao cjelina tek u vrlo, vrlo dalekoj budućnosti.

Učeništvo je prema tome svjesno i sistematsko ubrzavanje fizičko-spiritualne evolucije, a adeptstvo označuje njen završetak.

Vratimo se sada na početak ovog izlaganja.

Energija u nama je dakle Životna Energija. Ona nije kao elektricitet, svjetlo ili toplina, ono je *živa suspsstanca* sastavljena od mnoštva pojedinačnih živih jednostaničnih bića od kojih svaki posjeduje kvant života.

To nije kvant energije, to je kvant života!

Kada iscuri nešto krvi, tada to nije izašla iz tijela neka tekućina, već je izašla jedna količina životne energije.

Krv je tekućina i istodobno milioni živih krvnih zrnaca. A u svakom krvnom zrncu je po jedan kvant života ili životne energije. Kada izgubimo nešto krvi, izgubili smo nešto tekućine (materije), ali i nešto života.

Tekućina koja je sastavni dio krvi je limfna tekućina i ona nije kao obična voda.

Životni sok našeg tijela kojega sačinjavaju razne izlučine žlijezda koje sudjeluju u tom nadasve kompliciranom mehanizmu oplodnje, nije tekućina, već bezbroj živih jedinica od kojih je svaka nositelj životnog naboja ili kvanta života.

Kao što su rekli antropozofi i rozenkrojceri da je krv sasvim osobit sok, tako možemo i za sve izlučine reći da su sasvim osobiti životni sok.

Preoblikovati energiju oplodnje ne znači te izlučevine pretvoriti u nešto drugo, već podignuti na jednu veću brzinu vibriranja one životne kvante energije koja se nalazi u njima, a koje su pohranjene ili akumulirane u njima.

Akumuliranje snaga oplodnje, znači istodobno i akumuliranje životnog potencijala.

Životna energija je razasuta po cijelom tijelu, nalazi se u svakoj stanici tijela. Međutim životna energija br. II skoncentrirana je na vrlo uski prostor u takvoj količini, da je zovemo – *potencijalna energija oplodnje*-.

Aspirant ili učenik posjeduju svoja fizička tijela i prema tome u njima je nazočna Životna Energija u obliku I i II. Kod njih se oblik Životne Energije br. III tek počinje pojavljivati.

Akumulirana Životna Energija u žlijezdama za oplodnju može se dakle u pojačanom obimu «prebaciti» u njen treći oblik manifestacije, u stvaralačku opću energiju, u plemeniti i nesebičan rad, u više emocije sućuti, predanosti, simpatije i ljubavi, u nesebične misli ili znanje koje se može prenijeti drugima da bi oni znali također poći tim ubrzanim putem, ubrzanim razvojem.

Ovaj treći oblik Životne Energije ili Stvaralačke Energije (stvaralačka moć, kako je zove Clara Codd) jesu oni isti osnovni atomi koji su bili nabijeni Pranom dok su se nalazili u vitalnoj kuglici, prije nego što ih je apsorbirala slezena čakra. To su tri vrste atoma koji su svaki za sebe krenuli iz slezenske čakre u muladhara čakru. C.W. Leadbeater i drugi teozofski pisci opisuju ove tri njihove struje kao tamnocrvenu, narančastu i tamno-purpurnu (karmin, grimiznu) struju.

Svaka boja ima svoju frekvenciju tj. određeni broj titraja u sekundi.

Atomi ili «živi kvanti energije» ulaze u pojedine stanice, zapravo materijaliziraju se u jednostanično tijelo okupivši oko sebe atome nekih drugih elemenata.

Ove tri struje neprestano ulaze u područje organa za oplodnju i tu neprestano stvaraju žive stanice, spermije i ženska jajašca, kao i bezbroj drugih vrsta živih stanica u sekretima ostalih žlijezda.

Bez nazočnosti bilo koje vrste od sedam atoma koji izlaze iz slezenske čakre, ne može nastati nijedna živa stanica u tijelu, a znamo iz biologije da se stanice tijela neprestano stvaraju i nestaju, jer umiru stare stanice. Postoji stalna izmjena tvari kroz hranu, disanje i asimilaciju te stalna izmjena Životne Energije koja neprestano nadolazi i odlazi.

Cijelog života se stvara milijarde stanica i svaka može nastati samo ako jedan kvant životne energije, jedan atom od onih sedam iz vitalne kuglice okupi oko sebe određeni broj drugih atoma ili molekula. Tako nastaje organska tvar napunjena «životnim nabojem».

Milioni spermija stvaraju se neprestano i u njima su milioni sitnih naboja Životne Energije.

Ovaj kvant životne energije, to je ono primarno što je postojalo prije jedne stanice (ćelije). On je onaj koji može postojati i bez stanica. Čim on napusti stanicu, ta stanica umire, rastvara se i nestaje u moru običnih atoma. U običnim atomima je samo energija Fohata dok je u osnovnim atomima vitalne kuglice još i Životna Energija ili Prana.

Samo ponekad se veliki dio ove Životne Energije u stanicama sekreta žlijezda iskoristi za reprodukciju novog ljudskog tijela.

Kada se međutim odigrava čin oplodnje, uslijed začeca, tada se pojavi novi osnovni fizički atom ispunjen i nabijem čistom Božanskom Stvaralačkom Energijom (snagom), onom iz Ega ili Monade.

To je onaj, u teozofskoj literaturi poznati permanentni fizički atom kojega neprestano i uvijek svaki od nas nosi iz života u život kao jedinu materijalnu česticu koja pripada fizičkoj razini. On je temeljna opeka ili građa za stotine i stotine fizičkih tijela. On je «klica» iz koje rastu nova i nova tijela, svakog novog proljeća ili inkarnacije.

Kada jedan ovakav temeljni fizički atom koji je nabijen bujajućom Božanskom Energijom uđe u jedan spermij, Životna Energija tog spermija enormno poraste. Njegova vitalnost, prodornost i sposobnost omogućuje mu da on jedini od 4 – 5 milijuna sličnih spermija, prodre kroz uterus buduće majke i uđe u jajovodni kanal da bi se «vjenčao» sa «jajolikom princezom» negdje u sredini tog rajskog labirinta punog životnog raslinja.

Eto to je tajna oplodnje, to je tajna inkarnacije!

Ali prilike za ovakav superstvaralački čin pruža se vrlo rijetko, a milioni spermija neprestano se stvaraju, milioni kvanta ili atoma Životne Energije «uvlače» se neprestano u njih.

Zašto toliko Životne Energije na tako malom prostoru? Zar zato da bude neiskorištena ili uludo bačena u malenom užitku koji pruža obični akt oplodnje?

Prije je rečeno da Priroda ili Inteligencija Prirode vode čovjeka po njegovom putu evolucije, a da on gotovo nije ni svjestan tog vodstva. Nesvjestan tog vodstva i ne znajući, on ipak koristi i treći oblik energije Prane, na njenom višem nivou, na mentalnom nivou. Naime, iza svake mehaničke akcije ili rada ruku, stoji neka misao. Iza svake želje i strasti, odnosno emocije, stoji opet neka misao, dok iza svake misli stoji htijenje ili odluka, zamisao ili ideja koju pokreće volja.

Etički rečeno, pojačavanje ove skromne aktivnosti korištenja trećeg stupnja Životne Energije, mi nazivamo pročišćavanje, profinjavanje, oplemenjivanje ili podizanje na viši nivo. Oplemenjivanjem emocija, sve više aktiviramo u svom astralnom tijelu materiju viših astralnih podrazina. A samo višim emocijama možemo staviti u aktivnost one dijelove astralnog tijela koji ima u sebi tu materiju viših podrazina, te aktivirati korištenje finijih oblika astralne Prane.

Po zakonu – kako gore, tako dolje – ono što se odigrava na višim razinama mora se odraziti i na nižim. Tako se i u fizičkom tijelu počinje sve više koristiti ova energija oplodnje, nagomilana u milionima spermija, ali za jednu drugu svrhu, za treći oblik korištenja Životne Energije.

Volja ili Svijest iz nje, koja je prije podsvjesno transformirala ovu energiju oplodnje u rad, emocije i misli, sada ubrzava vibracije one tri vrste atoma. Zbog promjene vibracija oni promijene i svoje boje i zato :

Tamnocrvena boja pretvara se u grimiznu (purpurnu, karmin)

Narančasta " " " " žutu
Tamno-purpurna " " " " izrazito ljubičastu (violet)

Ovdje još treba istaknuti nešto važno. Upravo tamo gdje se akumuliraju svi žljezdani sekreti koji se povremeno koriste za oplodnju, nalazi se pravi «šalter» ili razvodno tijelo (prekidač) koji i fizički ima više otvora kao i muladhara čakra. To je prostata. Njezina eterička struktura je kopija muladhara čakre i sastoji se od četiri kanala, slično kao i muldhara čakra od četiri laticice, jedan od ova četiri kanala je najširi.

Ova četiri kanala imaju pozicije ili smjer u četiri pravca.

Jedan je smjer prema dolje. Drugi prema naprijed, treći prema gore, a četvrti prema natrag ili prema završetku kičme (trtica).

Na sadašnjem stupnju razvitka širi kanal je okrenut prema naprijed, k vrhovima spolnih organa. On se doduše vraća natrag i prema dolje pa izmjenično pojačava osnovne biološke funkcije (i oblik) je okrenut prema naprijed.

Poneki puta ovaj širi kanal i kod prosječnog čovjeka okrene se prema gore, a to je uvijek onda, kada se kod njega očituje neka fizička, emocionalna ili mentalna aktivnost, odnosno kreativnost.

Preciznije rečeno, ovaj širi kanal neprestano oscilira između tri pozicije, ali se kod prosječnog čovjeka nikada ne okrene prema natrag, prema kičmi. Ovaj kanal oscilira kao kazaljke na vagi ili manometru, čas je u prvoj , čas u drugoj poziciji, ali najrjeđe i najkraće u trećoj poziciji okrenut prema gore.

Ovaj je mehanizam Gurđijev nazvao – kundabafer – i napomenuo da je taj mehanizam najčešće okrenut prema naprijed kod današnjeg čovjeka, što je posljedica njegove stalne upotrebe u tom smjeru, kroz stotine i stotine života. To je stalno naglašena seksualnost.

Ovo uhodano funkcioniranje ovog mehanizma ili «sklopke» treba aspirant prekinuti i nastojati da njegov deblji kanal bude što češće okrenut prema gore, a sve manje naprijed.

Na taj će način aspirant ili učenik onu tamnocrvenu struju vitaliziranih atoma, struju koja je podržavala biološke funkcije cijelog tijela dajući krvi toplinu, pretvarati u krasnu grimiznu boju koja znatno pojačava predanost, simpatiju, sućut i nesebičnu ljubav. Narančasta struja pretvara se u žutu, pojačava snažno intelektualna svojstva, a tamnopurpurna kada se pretvori u krasnu ljubičastu (violet) probudi spiritualnost i donekle proširi svijest.

Transmutacija ove tri struje ne događa se u ovom kunda prekidaču, već u srčanoj čakri, u čakri na vratu te u dva centra glave, u epifizi i hipofizi, prošavši prije toga iz područja glave i vrata kroz najgornji dio kičme, tamo gdje je produljena kičmena moždina (medula oblongata).

Ove transmutirane tri struje uopće ne prolaze kroz kičmu od dolje do gore, već idu preko trbuha u udubljenje srčane čakre i onda dalje.

Ovaj transmutirani treći oblik Životne Energije ne smije se miješati sa tajanstvenom energijom Kundalini.

Taj treći oblik je još uvijek transformacija Prane koje je došla direktno od Sunca. Ona je nastala od vitalne kuglice koju je apsorbirala slezenska čakra.

Kada kunda- prekidač proradi jače prema gore, a to se jedino događa kod aspiranta-učenika onda, kada on transmutira ili preoblikuje energiju oplodnje, zaokrenut će se širi kanal, a katkad i u smjeru prema natrag, prema kičmi.

Tada će se na kratko pokrenuti slaba struja Kundalini koja će proizvesti niz raznih efekata u tijelima i svijesti aspiranta i učenika.

Jednom kada širi otvor bude duže zadržan u smjeru prema natrag, prema završetku kičme i onda voljom zadržan još neko vrijeme u toj poziciji uz pomoć jedne zvučne vibracije te snažne koncentracije na jednu određenu misaonu predodžbu.... što je sve velika i dobro čuvana tajna, tada će gotovo prodrmati cijelo tijelo potmula grmljavina, koja dolazi iz dubina Zemlje (a i dolazi od tamo)..... otvorit će se masivna vrata pećine, tajni prolaz Sushumna.

Ona tajna zvučna vibracija nije riječ: «Sezame, otvori se!», ali je uski prolaz Sushumne kao prava sapnica kroz koju se šumeći i pišteći probija snažni mlaz pregrijane snage Kundalini. Ušavši u šuplju cijev kičme (Brahmarandre) ona «šikne» do vrha glave vijugavo kao komet ili raketa (ili kao Phalos Shive) prodirući u šesterolisni centar velikog tisućlaticnog lotosa Sahashare.

Ovaj četvrti oblik Životne Energije kojega zovemo Kundalini, nije direktno, već indirektno Prana. To je Kozmička Prana koja je prodrila u najveće dubine Kozmičkog Prostora ili pramaterije. To je ona Snaga koje je prodrila u sam centar Zemlje i sada se vraća Suncu kroz «štap snage», kroz kičmu u ljudskom tijelu, gdje se spaja sa Trećim Životnim Valom Prvog Aspekta Logosa (Shive).

To je pravo preoblikovanje, neprestana transformacija Svijesti, njeno neprestano prelaženje iz jednog vehikla u drugi, sve savršeniji. To je neprestano pretvaranje Energije u Materiju i Materije u Energiju.

I u čovjeku se odigrava jednim dijelom ta vječna preobrazba, vječna metamorfoza, vječna asimilacija, vječna izmjena materije, vječno kretanje, vječna promjena.

A iza svega toga stoji Stvaralačka Moć Vječno Postojećeg Stvoritelja (Demijurga) od kojeg svaki čovjek posjeduje dio ili (kvant).

To je svojstvo Svijesti u kauzalnom tijelu da sublimira sve tri ljudske aktivnosti (rad, emocije i misli), da ih sintetizira u jednu zamisao, plan, ideju ili pojavu.

Tu se u čovjeku rađa Bog koji sve daje, a ne traži ništa!

.....0.....

MENTALNA ESENCIJA I STVARALAČI ČIN MIŠLJENJA

Mnogo je puta naglašeno da u Kozmosu postoje dva osnovna principa, a njih predočujemo kao p o l a r i t e t.

To je **Duh** i **Materija** ili kako je to često rečeno na drugi način, **Svijest** i **Materija** ili **Energija** i **Materija**.

Međutim naš Kozmos je u aktivnoj fazi postojanja, zato je ono Jedno predstavljeno kao Dvojtvo ili Polaritet.

I sada kada postoje Dvoje, po okultnom ili hermetičkom zakonu vrijedi ovo pravilo : **Gdje postoje dvoje, postoji i treći !**

To treće je **Ž i v o t** ili Forma (oblik).

Ezoterički rečeno, to je Sin Oca i Majke.

Majka je **Pramaterija**, nevidljiva supstanca izvanredne finoće i gustoće. Toliko homogena da je najsavršenijoj ljudskoj svijesti nemoguće zapaziti od čega se sastoji. U početku Stvaranja, neka nevidljiva Sila, Snaga ili Energija **Oca**, koju istočna ezoterija naziva **Fohat**, započela je razdvajati ovu Pramateriju na taj način što je odjednom na bezbroj mjesta počela «bušiti rupe» u njoj, pomoću sitnih ali snažnih spiralnih vrtloga. Tako su u Njoj, koje ezoterici zovu **Vode Oceana** nastali «mjehurići», «šupljine» ili «praznine».

Ovakav jedan mjehurić ili praznina je prvi, osnovni atom najviše Adi razine.

Četrnaest milijardi ovakvih atoma sačinjavaju jedan osnovni atom fizičke razine, koji je u knjizi «Okultna kemija» nazvan Anu. Osamnaest ovakvih atoma opet čine najlakši atom fizičke vidljive materije, plin vodik. Od ovakvih Anua sastavljeni su svi naši kemijski

elementi koji se međusobno razlikuju samo po broju Anua u njima, kao i po načinu kako su sastavljene veće ili manje njihove grupe (valentnost).

Na prvoj, najvišoj podrazini svake razine nalaze se samo osnovni atomi te razine, dok su na njihovim nižim razinama samo veće ili manje njihove skupine. Sve su to molekule.

Atomi i molekule svih razina su dakle samo materija ili građevni materijal.

Materija je dakle prema istočnoj ezoteriji Shakti jer je ona u stvari šupljina ispunjena energijom u njenom aktivnom obliku. To je na djelu Stvaralačka Sila ili Kozmički **Fohat**.

Fohat proizlazi od Oca, Svijesti ili Energije. On je to, pa ipak i nije.

Kao što svaka Majka ima Sina, a Sin opet nije mogao postati bez Oca, tako **Sin Božji** mora imati osobine Oca i Majke. U njemu mora izrazito biti zastupljena i Materija i Energija (Svijest).

Otac je Stvoritelj, pa prema tome i Sin mora imati sposobnosti Oca da stvara. Majka je dinamička praznina ili punina ispunjena Energijom. Zato je Sin taj Život ili Energija.

Tako je ovo **Treće** počelo skupljati molekule svih razina stvarajući **Životne Forme**, novi Kozmos u Kozmosu, Mikrokozmos u Makrokozmosu.

To je sada **Život** ili **Mikrokozmos**. To je **Sin Božji** kako iznose ezoterički sve religije svijeta. (Krishna, Krist, Horus itd)

Prvu grupu molekula, koju je na ovoj fizičkoj razini skupio u jednu cjelinu **Sin Božji** po ugledu na svog **Oca**, zovemo «živa materija». To su prve s t a n i c e.

No, živa materija ili stanice postoje i na svim ostalim razinama sve do gore. Ova živa osnovna materija koja također ispunjava sav prostor u obliku atoma i molekula na svakoj razini, u astralnom svijetu zove se, astralna elementalna esencija, u mentalnom svijetu, mentalna elementalna esencija itd.

Na atome i molekule djeluje samo čista sila ili energija koju na fizičkoj razini zovemo različitim imenima (svjetlost, toplina, elektricitet, magnetizam, kemijska energija, nuklearna energija, gravitacija, itd.)

Na elementalnu esenciju svih razina djeluje **Životna Sila** koju ezoterici zovu **P r a n a**.

Prana se modificira od razine na razinu pa tako na fizičkoj razini oblikuje žive stanice i stvara od njih veće ili manje grupe, jednostavne ili složenije životne forme, jednostanična ili mnogostanična bića.

Ova životna sila ili prana na astralnoj razini također gradi bezbroj životnih formi, a ta sila na astralu je snaga emocija.

Na mentalnoj razini, to je snaga misli.

.....0.....

Svaka misao je određeni kvant Životne Energije koji na mentalnoj razini stvara i oblikuje jednu živu formu ili tijelo.

Mi ljudi koji smo sinovi čovječji, očitujemo svoju stvaralačku sposobnost na mentalnoj razini jer neprestano nešto mislimo pa prema tome i neprestano nešto stvaramo. Na toj razini smo donekle plodniji u stvaranju nego li na astralnoj i fizičkoj razini, tj. u astralnom i fizičkom svijetu.

Istina je da se ta naša stvaralačka sposobnost očituje tek u svom rudimentarnom ili početnom obliku. Ta naša aktivnost nije besprekidna jer su žive elementalne oblike koje stvaramo još grube, primitivne i kratkog trajanja života. Ali, mi smo ipak stvaraoci u malom.

Današnji inteligentan čovjek ipak najviše stvara forme iz mentalne elementalne esencije, a najmanje iz fizičke elementalne esencije. Mi smo na današnjem stupnju evolucije jedino u

stanju da iz eteričke elementalne žive esencije stvaramo privremene žive forme. Toga mi nismo ni svjesni kroz dan ali neke spiritističke materijalizacije su dokaz toga. (vidi slike – fantom- Sinett).

Sve što mi obrtnički ili umjetnički izrađujemo, oko sebe ima još i nevidljivi eterički oblik, koji danas stručno zovemo b i o p l a z m a. Bilo koji predmet koji je izrađen rukom čovjeka ne djeluje na nas samo preko elektromagnetskih valova svjetla, već i preko vibracija koje zrače iz nevidljive eteričke oblike u njima i oko njih, a koje je oblikovano mislima i emocijama onoga tko ih je stvarao. Umjetnički predmet ili slika zrači nešto nevidljivo iz sebe i to djeluje na promatrača. Ako je promatrač receptivan ili psihometričan, kako se to stručno kaže, onda prvenstveno zamjećuje te vibracije, a manje fizički oblik ili formu.

Čovjek još nije u stanju da oblikuje žive forme iz žive fizičke elementalne esencije. Naime, **živa fizička elementalna esencija su sve žive stanice u fizičkom svijetu.**

Čovjek je te sposobnosti djelomično već jednom posjedovao u doba Lemurije. On ih je izgubio na račun razvitka snage misli.

Čovječja misao je zapravo «materijalizirana» ili personificirana Božanska Stvaralačka Sposobnost.

Ovu svoju stvaralačku sposobnost da iz živih stanica oblikuje žive složene forme, složene organizme, prava živa tijela, svaki čovjek vježba na početku svoje inkarnacije, kada se njegova svijest sjedini sa prvom oplodjenom stanicom. Unoseći svoju životnu energiju, energiju svog budhičkog (drugi Aspekt, sinovski aspekt Logosa) ili životnog tkiva u tu oplodjenu stanicu, on prouzrokuje njezino dijeljenje ili razmnožavanje, stvarajući pritom mali embrio ili fetus i konačno malo dječje fizičko tijelo (knjiga «Čudo rođenja» G. Hodsona).

Čovječja svijest na današnjem stupnju razvoja još je takoreći u «pospanom» stanju i ona izgrađuje svoje buduće tijelo više automatski, podsvjesno. Ona ipak sudjeluje kod toga jer neprestano «ulijeva» život u tu sve više rastuću formu. A da ta nadasve komplicirana ljudska forma bude formirana tako znalački, rezultat je nekih drugih inteligencija koje surađuju i pomažu oblikovanje milijarde fizičkih tjelesa koja koriste kao svoje polje evolucije milijarda ljudskih i individualnih svijesti. U dalekoj budućnosti čovječja će svijest sve to raditi sama, a to danas već mogu neki među nama, u našem čovječanstvu, koji su sistematski ubrzali svoju evoluciju.

Čovječje tijelo se mijenja od rođenja do smrti. Zašto je kod nekog čovjeka izraz lica drugačiji, zašto su mu crte lica različite? Crte lica, a napose izraz lica uistinu su odraz njegovog duševnog stanja, odraz njegovih fizičkih aktivnosti, njegovih emotivnih aktivnosti, a napose njegovih mentalnih aktivnosti. Nama se izraz lica mijenja neprestano kroz dan. Mi neprestano djelujemo i oblikujemo naše fizičko tijelo. Svaki čovjek kao neki obrtnik ili umjetnik muči se da oblikuje taj živi instrument kojim se služi, a kojeg zovemo tijelom. U svakom životu ga malo mijenjamo, poboljšavamo i usavršavamo. To ide vrlo polako, traje veoma dugo vrijeme, ali ipak ide. Jedan život je samo jedan dan u životu naše svijesti koju u našoj teozofskoj literaturi zovemo Ego. A možda taj jedan život i nije jedan dan već samo jedan sat?

Ne smijemo zaboraviti da isto tako djelujemo i oblikujemo i ostala naša tijela, naše astralno i mentalno tijelo.

Mi smo dakle stvaraoci po tradiciji jer smo sinovi Oca Stvoritelja.

Naša svijest je doduše jako upletena za sada u materiju, no naše snage b u d- n o s t i još su toliko slabe, da ispadamo vrlo nevješti u tom svom stvaralačkom radu. Radi toga jako često usmjeravamo svoje snage u krivom smjeru i stvaramo «otpatke» umjesto prave forme. Najčešće je previše «šljake» u tom našem «lijevanju» forma.

Bez obzira na sva ta naša opravdana ograničenja, istinski smo odgovorni za svako naše stvaranje, za svaku našu a k c i j u.

Posljedice ove naše loše kreativnosti su nam zorni prikaz i dokaz kako ne smijemo raditi, u kom smjeru i na koji način nije ispravno upotrebljavati svoje kreativne sposobnosti.

Ove posljedice koje nam se ponekad gotovo sadistički unose u lice, nisu nikakva kazna za naše pogreške, već opomena da drugi puta tako ne djelujemo. Ovakva opomena u stvari djeluje potpuno pedagoški i zato bi ovakav pojam

k a r m e mogao biti možda najbolji.

Mi jesmo stvoritelji iako to tek postajemo!

.....0.....

Ja i Otac, jedno smo.

Drugi aspekt je stvorio složena živa bića iz jednosložnih bića. Sva stvorenja složena su od miliona i milijarda živih stanica.

Ljudi još nisu u stanju stvarati bilo kakvo složeno biće na fizičkoj razini. Ali zato to već sada možemo na astralnoj i mentalnoj raizini.

Jedna naša misao je jedan misaoni val proizveden od jednog kvantuma misaone energije. Ova količina misaone energije u stanju je skupiti u jednu cjelinu veći ili manji broj osnovnih živih čestica mentalne esencije. *Mentalna esencija je takoreći sastavljena od bezbroj slobodnih lebdećih (plivajućih) jednosložnih živih bića, koja odmah reagiraju na svaku misao. Svaka misao ih skupi i oblikuje iz njih jedan oblik, formu ili tijelo, a to je prema Teozofiji misaoni elemental.*

Radi toga je svaki *misaoni elemental* jedno *privremeno živo biće* koje ima svoju životnu snagu, nekakvu inteligenciju i vijek trajanja svog života.

Prema tome, mi ljudi smo stvoritelji u malom.

U daljnjoj budućnosti čovjek će biti u stanju da misaonom energijom stvara živa fizička bića. Jednom je već tu sposobnost djelomično posjedovao, onda kada je kontaktirao sa astralnim svijetom i kada je poznavao neke prirodne zakone koje mi danas još ne poznamo. Lemurijac je npr. mogao svojom misaonom predodžbom djelovati na rast biljaka i takoreći plesti od njih dosta brzo za sebe stalna skloništa. Kasniji Lemurijci i razni Atlantidani proizveli su na taj način mnoge plodne i korisne biljke, nove vrste, koje još i danas koristimo. Nauka je svjesna da nije slučajem mogla nastati breskva, banana i mnoge druge plodnosne biljke. Današnja nauka zna samo nešto malo o mutaciji, selekciji i razvoju biljaka.

Pred kraj šeste Rase, biti će dosta ljudi koji će moći mislima stvarati potomstvo. Ribe još i danas iz silne želje za emocionalnim sjedinjenjem, (ne fizičkim) stavljaju svoj živčani sistem u određeno uzbuđenje da bi proradile njihove žlijezde.

U međusobnoj ljubavnoj igri konačno ženka izbacuje jajašca, a mužjak svoje sjemene stanice. Eterička vitalna energija koja obavlja ovo u vodi (moru) povezuje svojim nevidljivim nitima životne energije, tako da se čin oplodnje događa izvan tijela ženke.

Tako će biti nekako i kod ljudi u dalekoj budućnosti, samo što će se onda operirati sa mentalnim energijama oplodnje, a ne sa astralnim.

.....0.....

MISLITI - TO JE VELIKA ODGOVORNOST

Kada izgovorimo neki glas, utrošimo jednu količinu energije da bi stavili u vibriranje naše glasnice.

Svojim vibriranjem glasnice zgušnjavaju i razrjeđuju gotovo homogenu masu fluida zraka. Tako se iz područja glasnica šire na sve strane kuglasti valovi i oni predstavljaju širenje zvuka. Valovi zvuka šire se 333 metra u sekundi.

Na isti način se stvara i širi misao. Međutim osim nastajanja valova, događa se kod misli još nešto kao i kod zvuka. Osim zvučnih valova mi izbacujemo iz usta i struju molekula zraka koji formira različite oblike. Mi te oblike ne vidimo, iako oni postoje i veoma nalikuju na oblike vodene pare koja također izlazi kod disanja i govora iz usta, a vidljiva je samo zimi, kada je hladni i vlažni zrak oko nas.

Da se stvore valovi ili ovi oblici misli, potrebno je utrošiti neku energiju. To je bio-vitalna energija mentalnog tijela, koja je analogna bio-vitalnoj energiji fizičkog tijela. Kao i fizička energija, tako je i ova mentalna energija upravljana voljom.

Kod stvaranja misaonih oblika i valova, također se stavljaju u vibriranje neki dijelovi mentalnog tijela koji više slične na releje i antene radio stanica nego li na glasnice u ljudskom grlu.

Atmosfera oko nas ispunjena je mentalnom materijom i mentalnom esencijom. Mentalna materija se sastoji od atoma i molekula, a mentalna esencija od mnoštva jednostaničnih mentalnih bića koja bi po analogiji odgovarala moru bakterija u prostoru oko nas.

Inteligencije prirode skupile su veće ili manje mnoštvo jednostaničnih bića i stvorile višesložna stanična tijela ili organizme.

Tako isto svaka ljudska misao ima sposobnost da skupi veće ili manje mnoštvo mentalne esence da bi formirala jedan više ili manje složeni živi organizam. Ovaj organizam privremenog trajanja naziva se u teozofskoj literaturi *misanoni elemental*.

Time što smo proizveli našim mislima misaone valove i misaone elementale, nije sve završeno. Svaka akcija ima svoju reakciju ili posljedicu, pa je to tako i sa našim mislima.

Misaoni valovi šire se iz nas na sve strane i prema količini misaone energije kao i snage koncentracije dopiru do veće ili manje udaljenosti. Ove valove mogu primati mozgovne stanice bilo kojeg čovjeka, a to se i događa sa svakim od nas. No, od toliko mnoštva valova samo mali dio njih inducira iste misaone vibracije u našem mozgu.

Sasvim je drugačije sa misaonim oblicima ili elementalima. Njih je također puna atmosfera ili prostor oko nas. Svaki elemental ima pohranjenu izvjesnu količinu energije, one energije koja je unesena u njega prilikom njegovog nastajanja.

Svaki misaoni elemental nastoji «istovariti» svoj sadržaj ili punjenje. No, najčešće se sva količina energije uložena u njega, istroši u njegovo održavanje «života» nakon čega se raspline u mentalnoj atmosferi. No, ima i takvih elementala koje je stvorila snažna misao nekog čovjeka. Ako je ta misao dovoljno jaka, tada taj misaoni oblik ili elemental velikom brzinom krene tamo na što se mislilo i nastoji da što prije «istovari» svoj sadržaj i energiju npr. u nečiji mozak. Ako odmah nema za to mogućnosti, onda je on u stanju prilično dugo čekati na povoljnu priliku da to učini. Za to je najpovoljnija prilika onda, kada ta osoba momentalno ništa ne misli ili ako misli nešto slično u taj čas. Već prema vrsti takvog elementala, može se očitovati upliv kao sugestija, napast, poticaj ili inspiracija.

Shvativši dobro sve ovo, veoma je važno što mislimo, a osobito na koga mislimo. **Mi neprestano djelujemo na našu okolinu. Ovo naše djelovanje mislima ima veći efekt, nego sve naše aktivnosti zajedno.**

Aspirant, učenik okultizma ili teozofije, vježbama koncentracije i meditacije (razvojem mišljenja) ima mnogo jače misli od velike većine ljudi i zato mora naročito paziti što i na koga misli.

Ovdje treba dodati nešto vrlo važno. Kako svaka misao i misaona predodžba stvara misaoni oblik ili elemental koji je nabijen energijom koju smo u njega uložili, prema tome postoje misli i elementali koji se odnose na nas same. To je onda živa energija koja će kad-tad «istovariti» se na nas same, ući ponovno u naš vlastiti mozak i ostvariti u njemu izvjesni efekt. Na ovaj način je protumačena moć *a u t o s u g e s t i j e*.

Svaki hipnotizer ima mogućnost da hipnotiziranom mediju daje *pod sugestije* ili sugestije koje će izvršiti naknadno, u vrijeme koje je određeno u času njihovog nastajanja.

Ako stalno mislimo na jedno te isto, tada se neprestano stvaraju jednaki misaoni valovi, ali istodobno se i stalno pojačava novom dodatnom energijom već postojeći elemental. Tako se moć autosugestije stalno povećava ako se često opetuju iste misli.

Analizirajući sami sebe, neprestano smo svjesni da smo sapeti kao u nekom oklopu, da se nalazimo stalno pod teškim uvjetima koje nam pruža okolina i prilike u kojima živimo.

Sve je to samo djelovanje na nas bezbroj oduvijek jednakih misli drugih ljudi, ali ipak najviše naših vlastitih misli o nama, našim ograničenjima, o našim sposobnostima i mogućnostima itd.

Postoji neoboriv okultni zakon : - **Ono što misliš, to jesi!** –

Naše vlastite misli su uzrok svih naših predrasuda. One su uzrok da svijet oko nas vidimo samo kao svoju vlastitu preodžbu.

To je razlog zašto ništa ne vidimo objektivno već samo subjektivno.

Zato je potpuno pogrešno promatrati našu okolinu kao nešto izvan nas. Mi smo neprestano vezani nevidljivim nitima sa svim i svačim kroz misaone valove i misaone elementale. Zato nismo uopće odvojeni od naše okoline, ljudi i ostalih bića. Svi oni djeluju jedni na druge jer kvanti energije neprestano prolaze s jednog objekta na drugi. Živimo u moru kvanta misaone energije i mi smo samo jedan energetski sistem. To je tako i nikako drugačije. Dosta ih ima među ljudima koji su svjesni te činjenice i pokušavaju se trgnuti iz «sna».

Aspirant je upravo onaj, koji se trgnuo iz sna, iz polubudnosti.

Kod velikog broja ljudi vrlo je dominantna religiozna predrasuda. To je vrlo moćan elemental koji je neprestano pothranjivan od bezbroj uvijek jednakih misli, stavova, tumačenja, predodžbi i shvaćanja religijskih načela i postavki. Ljudi nisu ni svjesni koliki upliv vrše jedan na drugoga, a svaki misli za sebe da je najsavršeniji i najpredaniji vjernik.

Isto je i sa općim mišljenjem i gledanjem na život. Pod strahovitim smo pritiskom jedne opće predrasude koje nismo svjesni, a dapače smo i sami često uvjereni da je to naše lično mišljenje, shvaćanje i uvjerenje.

Na žalost, vrlo je malo ljudi koji misle na ono na što većina skoro nikad ne pomišlja. To su okultne i spiritualne misli koje ubrajamo u *t e o z o f s k e m i s l i*.

Takve misli imaju brže vibracije ili valove koje se očituju samo u materiji viših mentalnih podrazina. Isto tako locirane su uvijek u gornjim dijelovima mentalnog tijela, u njegovim zonama koje su kod običnog čovjeka pa čak i kod većeg broja intelektualaca neaktivne.

Kada takav val teozofskih misli naiđe na mozak jednog od takvih ljudi koji nikad ne misle tako nešto, vibraciona energija toga vala pokušava izazvati slične vibracije u toj uspavanoj (mrtvoj) zoni njegovog mentalnog tijela. S vremenom ponavljanjem će se pojačati ona najuzvišenija i najplemenitija svojstva koja taj čovjek ipak posjeduje, makar samo u vidu «klica».

Sada znamo koliko je važno da što češće mislimo teozofske misli, da su one što je moguće više koncentrirane. Tada djelujemo na mnoštvo ljudi kao sunce koje nesebično zrači toplinu svakoj biljnoj klici da je probudi na aktivnost i rast. Ne brinimo zbog toga, što ljudi

odmah ne prihvaćaju teozofske misli i ideje jer mi na svaki način pomažemo da se probudi ono što je najljepše i najuzvišenije u njima.

Jedan teozofski sastanak na kojem se teozofske misli više osoba usmjerava u jedno područje, stvara jedno snažno i koncentrirano polje čiji je učinak po geometrijskoj progresiji djelotvorniji od misli pojedinog teozofa.

Svaki od nas nosi sa sobom takvo teozofsko polje misli i u stanju je inducirati slično ili nešto dobro kod svakog čovjeka koji dođe u blizinu tog polja. Kada se na jednom teozofskom sastanku, bez obzira što se na njemu radi, sastanu ta naša polja, upliv skupnog polja izvanredno je snažan.

Mi, dakle neprestano djelujemo na našu okolinu bili mi toga svjesni ili ne.

Misliti – to je velika odgovornost. Misaonom aktivnošću neprestano stvaramo novu karmu.

Međutim, uvijek iste misli, uvijek i samo jedna te ista vrsta, stvaraju nešto nepoželjno u našem mentalnom tijelu pa bilo ono i najplemenitije.

Čovjek je univerzalno biće jer je sastavljen od bezbroj «klica» od kojih svaka predstavlja jedno od mnogobrojnih božanskih svojstava u njemu.

Potrebno je da smo spiritualno svestrani jer u protivnom slučaju, sa jednoličnim kultiviranjem samo nekih osobina, stvoriti ćemo jednu deformaciju u gornjem dijelu našeg mentalnog tijela. Umjesto lijepe jajolike forme postojat će jedna izbočina koja će samo nagrditi njegov harmonični i savršeni elipsoidni oblik. Takav elipsoidni oblik savršena je kopija isto takvog oblika kauzalnog tijela u kojem prebiva, živi i stoluje za sada naša Viša Svijest, naš Viši Ja, naš Ego (Atma–Budhi–Manas).

U donjem dijelu našeg mentalnog tijela gdje je više zastupljena materija niže četiri podrazine mentalnog svijeta, za sada se obično formiraju valovi krutih konkretnih misli i običnih misli vezanih za naš materijalni dnevni život. Zbog toga se vibracije takvih misli u donjem dijelu mentalnog tijela zamagljuju mutnim i nečistim tamnim bojama iz astrala, jer se svaka vibracija uvijek očituje kao boja. Svaka misao, svaka misaona vibracija i val ima svoju boju i zato se svaka misao može zapaziti i «čitati».

Donja područja ili zone mentalnog tijela treba osloboditi nižih emocija, a to u praksi znači dati im onu njihovu pravu i osnovnu brzinu vibracija. To će biti tek onda kada će konkretne misli biti izazvane indukcijom visokih i plemenitih misli kauzalnog tijela, pravih teozofskih misli.

Tada će se razvijati, oplemenjivati i povećavati harmonično cijelo mentalno tijelo, rasti će polako u svojoj veličini nastojeći slijediti u rastu kauzalno tijelo, koje se evolucijom sve više širi i povećava. Na kraju ljudske evolucije kauzalno će tijelo poprimiti oblik jedne savršene kugle ispunjene cijelom skalom boja i pretvoriti se u jedan blješteći izvor bijelog Svjetla, koji će nesebično zračiti **Ljubav i Toplinu** kao i naše Sunce, naš Stvoritelj – **Logos**.

.....0.....

ASIMILACIJA ENERGIJE I STVARALAČKO ODAVANJE ENERGIJE

Naš život se sastoji iz niza važnih faktora:

1. mi rastemo, evoluiramo kako fizički tako i duševno.
2. rastući uzimamo u sebe energiju svih razina, obavijamo se sa materijom svih razina.

3. našu aktivnost ili funkcionalnost počinjemo s povratnim preoblikovanjem energije, njezinih nižih ili grubljih oblika u više oblike.
4. upijanje energije kao početna faza je put sebičnosti, dok je druga faza povratka, put nesebičnosti i očituje se u sve većem i većem odavanju iste energije.

Ako postoji u Univerzumu neki polaritet, onda je to samo: **Svijest i Materija**, odnosno, **Energija i Materija**.

Može se reći da je Svijest «statična» dok je **Svjesnost** «dinamična». **Svijest** bi prema tome pripadala nemanifestiranoj fazi kozmosa, dok bi **Svjesnost** pripadala njegovoj manifestiranoj fazi.

Prema tome *dinamički oblik Svijesti je Svjesnost*.

Kada se na neki način očituje **Energija**, onda je ona **Snaga** ili **Sila**.

Svi ovi pojmovi se vrlo često upotrebljavaju u okultnoj i teozofskoj literaturi, a kako nikada nije potpuno jasno na što se zapravo misli, potrebno je da se postave neke definicije.

Pojavljivanjem Monade u kozmosu, postao je potencijalni čovjek.

Monada je prvotna svijest ili još neočitovana Energija.

Monada projicira sebe u materiju Atma-Budhi-Manas. Tako nastaje pravi čovjek ili Ego (Ehoim), ili drugim riječima, Monada-Energija očituje se kao Čovjek u kojem će se ta energija kanalizirati kao Sila ili Snaga u više smjerova.

Monada prema tome je Duh ili Energija, koja počinje skupljati oko sebe materiju svih razina. Drugim riječima, Monada počinje izgrađivati svoja tijela.

Ona je polusvjesna svoje egzistencije na (Anupadaka razini) i prvu svjesnost ona počinje razvijati na fizičkoj razini, u svom fizičkom tijelu. U fizičkom tijelu ona počinje razvijati svoju b u d n o s t.

Radi toga čovjeka - Monadu vidimo i promatramo tu «dolje» u njenom fizičkom tijelu, gdje je Monada potpuno spojena sa cjelokupnom materijom kozmosa.

Čovjek-Monada je prema tome nastao, gledajući to sa obrnute strane, u p i j - a n j e m ili asimilacijom energije u svoje tijelo.

Nakon upijanja ili asimilacije započinje povratni proces, proširenje **Svjesnosti** ili **budnosti** sa fizičke na astralnu razinu. Započinja o d a v a n j e Energije.

Ovo je pravo Stvaralačko Odavanje Energije koje mi često nazivamo p r e - b l i k o v a n j e.

Preoblikovanje Energije, transmutacija, pretvorba, transformacija, to je samo njezino podizanje na višu frekvenciju Adi razine.

Čovjek je prema tome jedan energetski proces u kojem se neprestano izmjenjuju ove faze:

- a) upijanje energije,
- b) asimilacija ili akumulacija i
- c) odavanje energije tj. njeno dinamiziranje, preoblikovanje u neku vrstu snage ili sile.

Ovaj energetski proces prvi puta se počeo odvijati kada se Monada materijom Atma razine. Ovaj proces se prenosio sve dalje i dalje u niže razine, kako se Monada sve više obavijala s materijom nižih razina.

Kao prvo nastao je energetski sistem **Atma-Budhi-Manas** iz kojega je kasnije nastao najdonji energetski sistem kojeg nazivamo čovjek ili osobnost (personalnost) ili fizičko-astro-mentalna konstrukcija.

Ovaj energetski proces očituje se u fizičkom tijelu na više načina od kojih su najvažniji:

- 1) d i s a n j e
- 2) h r a n j e n j e
- 3) o p l o d n j a

Sva ova tri načina nisu ništa drugo do izmjena materije ili energije i u sva tri se jasno očituju one tri faze: upijanje, akumulacija i odavanje.

Kako se čovjek ili osobnost ne sastoji samo od fizičkog tijela već i od astralnog i mentalnog, to se ovakvi energetski procesi odvijaju i u tim njegovim tijelima. U astralnom tijelu to su svekolike emocije, dok su u mentalnom tijelu m i s l i.

Upotrebom misli čovjek je najbliže svom neposrednom izvoru ili Egosu (Atma-Budhi-Manas), tu je on najviše stvaralački, ali i nažalost, tek na samom početku izražavanja te svoje sposobnosti.

Kakve god bile čovjekove misli, s njihovom pojavom počinje izgradnja prvog velikog energetskog sistema, jednog kompletnog sistema kojeg nazivamo čovjek ili personalnost.

Početnom upotrebom misli ovo individualizirano biće nalazi se tek na početku svog razvoja kao čovjeka, dok će on svoju **čovječnost** morati tek razviti do kraja. To će uspjeti tek kroz stotine inkarnacija prelazeći stupnjeve primitivnog čovjeka preko prosječnog sve do naprednog čovjeka, kojega se u brojnoj okultnoj literaturi naziva a s p i r a n t.

Slijedeći stupanj nakon aspiranta je u č e n i k.

Učenik prolazi nekoliko faza razvoja i onda postaje onaj koji je upućen ili posvećen. Taj učenik mora tada još proći četiri velike faze od kojih je zadnja, stupanj **Arhata**. Od časa kada je ušao u posljednju fazu, prešao na stupanj Arhata, još će proći dugi put dok stigne na sam kraj tog stupnja. Tek tada postiže savršenstvo kao čovjek, tek tada je postao potpun čovjek.

Kako će onda izgledati njegov **Energetski sistem?**

To energetsko polje Arhata donekle ćemo si moći predstaviti ako pogledamo zadnju sliku u boji u knjizi «Vidljivi i nevidljivi čovjek» od C.W. Leadbeatera.

Ovo ogromno zračeće polje oko zračeće sitne figure u sredini, koja predstavlja njegovo fizičko tijelo, sastoji se iz bezbroj kreativnih misli koje u kuglastim valovima zrače iz njega na sve strane.

Arhat je jedno energetsko polje koje neprestano upija kozmičku energiju, akumulira je i tada je preoblikovanu, transformiranu šalje na sve strane da bi je tako prerađenu mogla apsorbirati bezbrojna bića, koja nastanjuju kozmos i Zemlju, bića koja su u fizičkoj i duhovnoj evoluciji na nižem stupnju od Arhata.

Arhat se tako pretvorio u jedno uzvišeno biće, koje je u svom energetskom razvoju prešlo u nadljudsko područje, da bi se jednog dana približilo Demijurgu postavši i sam Stvoritelj kao i Onaj koji ga je stvorio.

.....0.....

Misao je kreativna Snaga. Ona momentalno djeluje na mentalnu materiju i preko nje odmah na astralnu i fizičku.

Ona je v i b r a c i j a i po zakonu kozmosa koji vlada na svim razinama, svaka nastala vibracija prenosi se na svekoliku materiju, na dvije niže razine ispod kao i na one dvije iznad.

No, moramo se prije svega osvrnuti još jednom na sam postanak čovjeka. Naime, nastajanjem čovjeka nastalo je i č o v j e č a n s t v o.

Kao i čovjek tako je i čovječanstvo nastalo prije iz onog općeg energetskog polja u kojem je s našeg ljudskog gledišta postojala samo **Energija**. To je u teozofskoj literaturi **Svijest Logosa**, Stvaratelja ili Demijurga. To je ono energetsko kozmičko polje koje se naziva **Nemanifestirani Logos**.....

.....0.....

TEOZOFIJA JE UNIVERZALNA YOGA SVEJEDINSTVA

Ovim studijem pokušali smo odgrnuti jedan veo **Drevne Mudrosti** koju danas poznajemo pod imenom **Teozofija**.

Općenito, ona je poznata kao **Mudrost istoka**. Dodamo li onoj pravoj Mudrosti Istoka nešto od Mudrosti Srednjeg Istoka (Egipat-Grčka-Kaldeja) te ponešto od nauke, filozofije i religije zapada (Europe-općenito), dobivamo upravo ono što se podrazumijeva pod imenom **Teozofija**. Svi veliki ljudi istoka, mudraci, Yogi i Mahatme su u smrtnim tijelima koja zahtijevaju udovoljenje svih osnovnih bioloških potreba. Svi oni direktno ili indirektno spominju a i priznaju, *da postoji jedan skup polubesmrtnih ljudi, koji su fizički odijeljeni od ostalog svijeta pa i od svojih učenika. Njih jednostavno zovemo Himalajsko Bijelo Bratstvo.*

Svi ti veliki, ali smrtni ljudi istoka, sa nama dobro poznatim imenima, svi jogi smatraju ove tajanstvene Adepte svojim Himalajskim Učiteljima.

U teozofskoj literaturi Njih se često spominje pod određenim imenima, a u samom Tibetu, velikom području Himalaja i Indije, samo za jednog postoji više imena.

Zato oni, koji studiraju napisanu Teozofiju, dobro upamte, da razne okultne i spiritualne škole, učenja i knjige spominju te Adepte **Velikog Himalajskog Bijelog Bratstva** pod drugim imenima.

Lako je postati član Teozofskog Društva kao i pripadati njegovoj unutarnjoj školi, ali je teško biti **teozof**. Pod pojmom **teozof** misli se na onog koji je potpuno proveo u svoj život sva spiritualna načela iznesena ne samo u teozofskoj literaturi, već i u drugim vrijednim knjigama i učenjima svih Mudraca svijeta.

Biti **teozof**, znači ostvariti pravo **bratstvo**.

Bratstvo je buddhičko svojstvo.

Vrlo su rijetki oni, koji su razvili nešto od svojih budhičkih svojstava, jer to će svojstvo čovječanstvo razviti kao cjelina, tek u dalekoj budućnosti. Budhičko svojstvo pripada petom temperamentu. Teozofi govore o četiri vrste individualizacije, koje daju četiri poznata temperameta.

Četiri vrste temperameta na istoku se često navode kao četiri razvojna individualna puta. To su : Karma, Bhakti, Jnana i Raja Yoga. Možda bi se peti put mogao nazvati

Budhi Yoga ili možda

Joga bratstva
ili **Joga razumijevanja**
ili **Joga svejedinstva**
ili **Joga I j u b a v i**

Cijelo čovječanstvo već ima zacrtan svoj **Put Evolucije** do u detalje. O realizaciji tog **Put**a vodi brigu **Hijerarhija** čiji su članovi tajanstveni Adepti Bijelog Himalajskog Bratstva.

Od svih poznatih ljudi istoka i zapada, koji su imali direktnu ili indirektnu vezu sa ovim Adeptima, najviše je poznata **Helena Petrovna Blavatsky** jer o njoj znamo da je bar tri puta na duže vrijeme boravila kod Njih, ukupno nešto više od osam godina. Dokaz i rezultat ovog njezinog kontakta s njima je spiritualno naučavanje poznato danas kao **Teozofija**.

Usprkos ove činjenice, oni koji su prihvatili Teozofiju ili su članovi Teozofskog Društva, učinili bi veliku pogrešku kada bi mislili da je jedino ispravno ono što je donijela svijetu H.P. Blavatsky, ono što je napisano u teozofskoj literaturi ili ono što se zvanično naziva **Teozofija**, a sve drugo da je manje vrijedno ili čak neispravno. Takav stav bio bi sektaški i u potpunosti

suprotnosti s temeljnim naučavanjem Teozofije. Teozofiju se još može nazvati **Joga univerzalnog bratstva**.

Ne traži se samo od nas da razumijemo sve raznolikosti u životu, već da ih sjedinimo u jednu skladnu cjelinu. **Život** je **buddhi** i zato on ništa ne isključuje od cjelokupnog **Života**.

Ovo je teško razumjeti, ali je još teže sprovesti u svoj dnevni život.

*Svatko istražuje svoj **Put** do tog **rješenja** i svaki je put dobar jer će jednom svi putevi dovesti do konačnog **c i l j a**.*

.....0.....